கட்டுரைத் திரட்டு

பகுதி—II

ஆசிரியர் :

காலஞ்சென்ற

நாவலர், பண்டித

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள்

நாட்டார் பதிப்பகம்

சென்னை—14

1st Edition 1949.
Reprint 1951.

Senguntha Mithran Press, Madras-1.

Price Rs. 1-12-0

உள்ளுறை

எண்	பெயர்	பக்கம்
	பதிப்புரை	v
1.	வைகறை நினைவு	1
2.	உழுதொழில்	5
3.	நமது தாய் மொழி	18
4.	பிற்காலப் புலவர்களின் 'சுடுசொல்' ஆட்சி	24
5.	பழந்தமிழ் மக்களின் சமயநிலை	32
6.	மனோன்மணீயம்	41
7.	இளங்கோவடிகளும் இயற்கைப் புனைவும்	53
8.	பதிற்றுப் பத்து	64
9.	திணை மயக்கம்	75
10.	கலித்தொகை மாண்பு	80

நாவலர், பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்,

தோற்றம் : 12—4—1884 மறைவு : 28—3—1944

பதிப்புரை

தமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனாய் உதித்தவர் நாவலர், பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். தானே பயின்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஆவர் அவர். இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களால் மதுரையில் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய தனித் தமிழ்த் தேர்வுகள் பிரவேசம், பாலபண்டிதம், பண்டிதம் ஆகிய மூன்று தேர்வுகளையும் "மூவாண்டில், முதன்மையினில், முற்றுவித்து"ப் பண்டிதர் பட்டமும் பொற்பதக்கமும், தங்கத் தோடாவும் பெற்றவர்.

சில திங்கள் கோவை, செயின்ட் மைக்கேல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராக இருந்து பிறகு திருச்சி (எஸ். பி. ஜி.) பிஷப் ஹீபர் கல்லூரியில் சுமார் 2, ஆண்டுகள் தலைமைத் தமிழாசிரியராகத் திகழ்ந்து, அதன்பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 7 ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராக இருந்து 1940ல் ஓய்வு பெற்றனர். அவ்வமயம் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட "கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி"யில் தலைவராக இருக்கும்படி, செந்தமிழ்ப் புரவலர், தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்க கல்லூரியின் தலைவராக ஊதியமின்றி (Honorory Principal) பணியாற்றி வரும் பொழுது 1944ம் ஆண்டு தமது அறுபதாவது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தனர். அப்பொழுது தஞ்சையில் குழுமியிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களும், மாணாக்கர்களும் அவருடைய பொன்னுடலை, அவர் பிறந்த ஊராகிய நடுக்காவிரிக்கு எடுத்துச் சென்று அங்குள்ள ஆற்றங்கரையில் அடக்கம்செய்து அந்த

இடத்தில் சிறந்ததொரு கற் கோயிலையும் எழுப்பிவிட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் தற்காலத்தில், தமிழ்ப்புலவர் ஒருவருக்காக எழுப்பப்பட்ட கற்கோயில் இது ஒன்றுதான். மண்டல பூசனையின்போது ஆரம்பிக்கப்பட்ட "நாட்டார் தமிழ்ப் பேரவை" தஞ்சையிலிருந்து அரிய தமிழ்ப்பணி செய்து வருகின்றது.

நாட்டார் தம் வாழ்நாளில் தமிழ்த்தாய்க்குச் செய்த பணிகள் அளவிடற் கரியனவாகும்.

அவர்கள் தமிழ் நாடெங்கணும் சென்று தமது நோயின் தொந்தரவையும் பொருட்படுத்தாது செய்த சமயச் சொற் பொழிவுகளும், சிறந்த ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவுகளும் கணக்கி லடங்கா.

நக்கீரர், கபிலர், சோழர் சரித்திரம், கள்ளர் சரித்திரம், வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி முதலியன அவர் எழுதிய ஆராய்ச்சி நூல்கள்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கும், திருவிளையாடற் புராணம், சிலப்பதிகாரம், அகநானூறு, மணிமேகலை, முதலிய பெரு நூல்களுக்கும் விழுமிய உரை எழுதியுள்ளார்கள்.

வார வெளியீடு, திங்கள் வெளியீடுகளான செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், தமிழ்ச்செல்வி, சித்தாந்தம், தமிழர், கலாசிந்தாமணி, விவேகோதயம், பூரண சந்திரோதயம், குமரன், நச்சினார்க்கினியன், தாய்நாடு, தமிழ் நேசன், ஈழகேசரி, ஆனந்தபோதினி முதலிய பத்திரிகைகளில் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவாகும்.

இவ்வாறு வெளிவந்த கட்டுரைகளில் சிலவற்றையும் திருச்சி, வானொலி நிலையத்தில் பேசிய சில சொற்பொழிவுகளையும் தொகுத்து, நாட்டார் அவர்களே கட்டுரைத் திரட்டு-பகுதி I என்று வெளியிட்டார்கள்.

இப்பொழுது வேறு சில கட்டுரைகளையும், வானொலிப் பேச்சுக்களையும் தொகுத்து கட்டுரைத் திரட்டு-பகுதி II ஆக வெளியிடுகின்றோம்.

முதலாவதாக உள்ள 'வைகறை நினைவு' கட்டுரை வகையில் சேர்க்கவொண்ணாதாயினும், நாட்டாரவர்கட்கு, மாணவர்கள்மேல் இருந்த அளப்பரும் அன்பின் தன்மையை யாவரும் உணரும்பொருட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதிலுள்ள 3, 4, 6, 7 எண்களுடைய கட்டுரைகள் திருச்சி நிலையத்தில் நாட்டார் அவர்கள் பேசிய வானொலிப் பேச்சுக்கள் ஆதலின் அந் நிலையத்தாரது அன்புடைய உடன்பாடுடன் சேர்த்துக்கொள்ளப்பெற்றன.

10வது கட்டுரை, கலித்தொகை மகாநாட்டில் தலைமை தாங்கியபொழுது செய்த சொற்பொழிவாகும்.

இப் புத்தகங்கள் விற்பனை வருவாயிலிருந்து ஒரு பகுதி தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான செயல்களுக்கு ஒதுக்கி வைக்கப்படும்.

பல்கலைக் கழகங்களின் பாட புத்தக நியமனக் குழுவினராகிய அறிஞர்கள் இதனை ஆதரிப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கையுடையேம்.

சென்னை
1-12-49.

வே. நடராஜன்,
நாட்டார் பதிப்பகம்.

உ

கட்டுரைத் திரட்டு

பகுதி — II

---

1. வைகறை நினைவு

[நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா]

மாணவ நண்பர்கள்காள்! மாணவ நண்பர்காள்!!
பேணியான் கூறுவ பெட்புடன் கேண்மோ,
மார்கழி பதினெட் டிரவுகழி வைகறைச்
சீர்கெழு பொழுதிற் றுயிலொரீஇத் திகழும்
5 *தெள்ளிய வுணர்வுடன் சிந்தித் திடுவேற்*
குள்ளந் தன்னி லுதித்த நினைவுகள்
பற்பல வாமவை பாங்குறக் கிளக்குவல்;
சொற்படு பதினைந் தாண்டுமுன் றொடங்கிக்
கல்லூரி யிற்றமிழ்க் கணக்காய னாகிப்
10 *பல்லோரு மகிழப் பண்புடன் விரிவுரை*
நிகழ்த்திவரு கின்றேன் நீர்மையில் முன்பின்

மிகப்பெரு வேற்றுமை விளையுமா றென்னே!
முன்னெலா மாணவர்க் காசிரிய னன்றி
அன்னவர்க் கமைந்த தோழனு மாவேன்;
15 நம்பியா ரூரர் தம்பிரான் றோழர்
என்பது தெரிவார் இம்பரிற் றந்தையர்
மக்கள், ஆசிரியர் மாணவர், கணவர்
தக்க மனைவியர், அரசர்தம் குடிகள்
தாமுறு தோழமை தகுதியன் றென்னார்;
20 ஏமுற முன்னை மாணவ ரிற்பலர்
கண்ணன் புல்லாங் குழலிசை கேட்ட
வண்ண நல்லா னினமென மகிழ்ந்தே
எற்சூழ் தருவர்; யானுமன் னோரும்
அற்புடன் கூடி யளவளா வுறுவேம்;
25 யானவ ரிருக்கை யெய்துவ; லன்னோர்
ஆனவகை யென்னி லடைந்து காண்குறுவர்;
சேர்ந்துண்டி கொள்வேம், சேர்ந்து
[விளையாடுவேம்;
நேர்ந்திடு மின்ப துன்பங்க ளெல்லாம்
ஒருவர்க் கொருவ ருசாவுவம், அவருள்
30 மருவு நுண்ணறி வாளரும் யானும்
வானநூல் எண்ணூல் மன்னுமெய் யுணர்வுநூல்
ஏனவும் பேசி யிருநிலந் தன்னில்
'நுண்ணறி வினரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிற் றால்' எனும்
35 தொல்லோர் கட்டுரைச் சுவை தெரிந்திடுவம்;
பல்லாறிங்ஙன் பயன் றுய்த் திடுங்காற்
சிலர்தம தூர்க்குச் சின்னாட் பிரியினும்
அலமந் துள்ள மனலிடை மெழுகாய்க்

கண்ணீ ருகுத்தலுங் கடவம்;மற் றவருள்
40 கற்குந் துறைவிடுத் தகன்றதற் பின்னும்
எற்கு று நண்பரா யிசைந்துளார் பலரால்;
மற்றிந் நாளின் வகைமையோ வென்னில்,
மாணவ ரென்பால் மதிப்பு நனியுடையர்,
காணவு மடக்கங் காட்டுவர், மனையில்
45 உடனிருப் பதனுக் கஞ்சி யொடுங்குவர்,
தொடர்பு வேறிலர்; சொற்றிறல் யானும்
பள்ளியி லவர்க்குப் பல்கலைக் கழகம்
தெள்ளி விதித்தநூல் செப்புத லன்றிப்
பிறிது தொடர்பிலாப் பெற்றிய னுவேன்;
50 கெழுதகை யன்பும் கேண்மையும் உசாவும்
பழுதிலா இன்பும் பிரிவினிற் பரிவும்
இன்னயாங் கொளித்தன? இவ்வகை நிலைமை
என்னவா றெய்தின? இளமைநீர் திறத்தின்
பெற்றிமை யாலோ? பெருவினைச் செறிவின்
55 உற்றிட லாறே? ஒன்பொருள் கல்வியிற்
பெருமைசால் சில்லோர் பயிற்சியும் பிறரால்
வருசிறு புகழ்ச்சியும் வாய்த்தமை யாலோ?
ஒன்றுந் தேறேன்; உவைகளா லென்னின்,
ஆண்டின் முதிர்வும் அழிவிலா முயற்சியும்
60 யாண்டும் பரக்கும் ஈடெடுப் பில்லா
விழுத்தகு புகழும் மேவியோர் சிலர்தாம்
பழுத்த அன்புடைய ராகுநற் பான்மை
காண்டலின், அவையுங் காரண மாகா;
எவ்வா றுயினு மன்பினை யிழந்தே
65 ஒவ்வாத் துயரினுக் கோரிலக் கானேன்;
நல்லொழுக் கருகினன், நலந்திகழ் தூய்மை

ஒல்லுமா றில்லேன், நோன்புக ளுஞற்றேன்,
மெய்யுணர் வுறுகிலன், மேதகு பூசனை
செய்யுமா றறியேன், ஆயினும் சீர்த்த
70 அன்பே யமையுமென் றிருந்தேன், அதுவும்
வன்பே யாகி முடிதலின், வள்ளுவர்
'அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்'பெனும் படியான்
உயிரிலியானேன் ஓ! ஓ! கொடிதே!!
75 அயர்வுறு மென்னுளம்; ஆற்றகில் லேனே!
அண்மையிற் பயிலு மறிவுசா லிளைஞர்
தம்வயி னன்பு தான்பெறு தேனுக்
கெவ்வுயிர் மாட்டுமன் பெங்ஙனம் கூடும்?
உயிர்கள்பா லன்பிலா வுறுதியில் லேற்கு
80 மயர்வறு மறையும் மாற்றமு மனனும்
தீண்டுதற் கரிய செம்பொரு ளின்பால்
வேண்டுறு மன்பு விளையுமா றெளிதோ?
ஆயினு மப்பொரு ளன்புரு வாகலின்
தாயினுஞ் சிறந்த தனிப்பொரு ளதுவே
85 வாய்மைசா லன்பை வழங்குமென் றமைவேன்;
இன்னவே யென்னுளந் துன்னிய நினைவுகள்;
மன்னிய சீர்பெறு மாணவ நண்பர்காள்!
நிவிர்தா மன்பின் நிலைக்கள மாகித்
தாவில் பழம்பொருள் தாண்மலர் சூடி
90 அறிவுந் திருவு மாற்றலு மெய்தி
நெறிமையின் வாழியர் நீணிலத் துயர்ந்தே.

[இது திருச்சிராப்பள்ளி, பிஷப் ஹீபர் காலேஜில் ஆசிரியராயிருக்கும்பொழுது 3-1-1924 காலையில் எழுதப்பெற்றது—ந. மு. வே.]

2. உழுதொழில்

உலகை ஆளும் அரசன் முதல் காட்டிலே திரியும் வேட்டுவன் வரையில் யாவர்க்கும் இன்றியமையாதன உணவும், உடையும் ஆம். சங்கப்புலவராகிய நக்கீரர்,

> " தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
> வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
> நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
> கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
> உண்பது நாழி உடுப்பவை யிரண்டே"

என்று புறப்பாட்டிலே புகன்று வைத்தனர். ஔவையாரும் தமது நீதி நூலில்,

> " உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்கு முழம் "

என்று இயம்பினார்.

உணவுக்கும் உடைக்கும் இன்றியமையாத மூலப்பொருள்கள் உழுதொழிலாற் கிடைப்பன. மக்கள் எஞ்ஞான்று உழுது பயிர் செய்யத் தொடங்கினரோ அஞ்ஞான்றே நாகரிகம் கால்கொள்ளப் பெறுவதாயிற்று. தமிழ் நாட்டிலே இத்தொழில் என்று தொடங்கியதென இயம்புதல் அரிது. மிகப் பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் உழுதொழில் கூறப்பட்டுளது. மற்றும் அந்நூலிலே திணைகள் வகுத்து, அவற்றின்கண் உண்டாம் கருப்பொருள்கள் இவையெனத் தெரிவிக்குமிடத்து உணவு, மரம், பூ என்பனவும், மக்கள் செய்தொழிலும் கருப்பொரு

ளாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளன. மலைநெல், தினை, மூங்கி லரிசி என்பன குறிஞ்சியிலும், வரகு, சாமை, முதிரை என்பன முல்லையிலும், செந்நெல், வெண் ணெல் என்பன மருதத்திலும் விளையும் உணவுப் பொருள்களாம். கரும்பும் மருதத்திற் குரியது. வேங்கை, சந்தனம், அகில், தேக்கு முதலியன குறிஞ்சி நிலத்திலும், உழிஞை, பாலை, ஓமை, இருப்பை முதலியன பாலை நிலத்திலும், கொன்றை, காயா, குருந்தம் முதலியன முல்லை நிலத்திலும், காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம் முதலியன மருத நிலத்திலும், கண்டல், புன்னை, ஞாழல் முதலியன நெய்தல் நிலத்தி லும் வளரும் மரங்களாம். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கே உரியவாகாமல், இரண்டு மூன்று நிலங் களில் வளர்ந்து பயன்றரத்தக்க மரம் முதலியனவும் உள்ளன. வாழை மருதத்திலும், குறிஞ்சியினும் பயிராதற்குரியது. தெங்கு மருதம் நெய்தல் இரண் டினும் பயன்றரும். மாமரம் மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி என்னும் மூன்று நிலத்தினும் தளிர்க்கும். பழைய சங்கப்புலவர்கள் இவ்வியல்பினை நன்கறிந்து, திணை வளங்களைக் கூறுமிடத்து அவ்வத்திணைக்குரிய பொருள்களையே கூறியிருக்கின்றனர். எனவே, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நிலங்களில் இன்னின்ன பயிர்களும், மரங்களும், மலர் தரும் செடி கொடி முதலியனவும் பயிராகும் என் பதனைப் பண்டைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என் பதும், அறிந்து அம்முறையே வேளாண்மை செய்து வந்தனர் என்பதும் புலனாகின்றன. இற்றைநாள் அரசியலார் விவசாயக் கல்லூரிகளால் இன்னமும்

பொதுமக்கள் அறியவியலாத இத்தகைய வேளாண்மை நுணுக்கங்களை எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன் தமிழ்மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பது வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் விளைக்குஞ் செய்தியாம்.

நாட்டின் இலக்கணங் கூறவந்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் தொடக்கத்திலேயே 'தள்ளா விளையுளும்' என வேளாண்மையைக் குறிப்பிட்டுப் பின்னரும் அதனை வற்புறுத்துவாராயினர். உணவுப் பொருளுக்கு வேற்று நாட்டை எதிர்நோக்கும் நாடு என்றேனும் பகைவர் முற்றுகையாலோ, பிற தடையாலோ அதனைப் பெற இயலாவிடின் அழிந் தொழிவது திண்ணம். ஆதலின் அக்குறைபாடில்லாத நாட்டினையே 'நாடு' எனச் சிறப்பித்துச் சொல்வர் ஆன்றோர். நாட்டில் விளைவு மிகுதற்கு நிலத்தின் நன்மையும், உழவர் முயற்சியும் காரணமாகும். ஆதலின் உழுதொழிலையும், உழவரையும் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் பாராட்டிப் போற்றி வந்தனர்.

> " சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்
> உழந்தும் உழவே தலை "
> " உழுவா ருலகத்தார்க்கு ஆணி அஃதாற்று
> எழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து "

என்றிவ்வாறுக வள்ளுவனார் தெள்ளியுரைத்த பாக்கள் அனைத்தையும் பன்முறை சிந்தித்து உண்மை யுணர்தல் வேண்டும்.

கல்வியிற் பெரியராய கம்பர் இதனைச் சிறப்பித்தற்கென்றே 'ஏரெழுபது' என ஒரு நூலியற்றினர்.

இளையார் சிறுவர் உள்ளத்தில் இதனைப் பதிய வைக்குங் கருத்துடன்,

"பருவத்தே பயிர் செய்"
"நெற்பயிர் விளை"
"பூமி திருத்தியுண்" எனவும்,
"சீரைத்தேடின் ஏரைத்தேடு"
"தொழுதூண் சுவையின் உழுதூண் இனிது"
"மேழிச் செல்வம் கோழை படாது" எனவும்

முறையே ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும் நூற்களிற் கூறியுள்ளனர்.

முற்காலத்திருந்த தமிழ் வேந்தர்களும் வேளாண்மையின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து காடு கொன்று நாடாக்கினர்; ஏரி, குளங்களைத் தோண்டுவித்தனர்; யாற்றினின்று கிளைகளும், கண்ணாறுகளும் வெட்டுவித்தனர்; அணைகளும், மதகுகளும், கட்டுவித்தனர்; இங்ஙனம் உழவுக்குரிய வசதிகளைப் பெருக்கியதன்றி, விளைபொருள்களில் ஆறில் ஒரு கூறே இறையாகப் பெற்றும், அதனையும் தள்ளவேண்டிய வழித் தள்ளியும் பலவாறு உழவர் குடியைப் புரந்து வந்தனர். அக் காலத்திருந்த புலவர்களும் அரசர்களை நெருங்கி வேளாண் குடியைப் பாதுகாக்கும் கடப்பாட்டினை அவர்க்கு எடுத்துக் காட்டித் தெருட்டினர்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய ஒரு புலவர் 'தம் நாட்டிலே நீர் நிலைகளைப் பெருக்கிய அரசரே உடம்பும் உயிரும் படைத்தோராவர்; அவரே பகைவரை வெல்லவும், மறுமை யின்பத்தை நுகரவும், புகழை நிறுத்தவும் வல்லவராவர்' என்

றியம்பினார். சோழன் கிள்ளிவளவனைப் பாடிய ஒருவர்,

> "வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
> பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை
> ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே" என்றும்,
> "பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
> குடிபுறந் தருகுவை யாயின் நின்
> அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே" என்றும்

அறிவுறுத்தனர்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியை நோக்கிப் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் 'அறிவுடைய அரசன் இறை கொள்ளும் நெறியை அறிந்து கொள்ளின், அவனது நாடு கோடி பொருளை ஈட்டிக் கொடுத்துத் தானும் மிகவும் தழைக்கும்; அவன் அறிவால் மெல்லியனாகி, நாடோறும் வரிசையறியாத ஆரவாரத்தையுடைய சுற்றத்தோடு கூடி, அன்புகெடக் கொள்ளும் பொருளை விரும்பின் அவனும் உண்ணப்பெறான் உலகமும் கெடும்' என்று உரைத்தருளினர்.

இவ்வாறு புலவர்கள் கூறும் அறிவுரையைச் செவிமடுத்தும், நல்லமைச்சரோடு கூடியும் தமிழ் வேந்தர்கள் உழவர்க்கு உதவிசெய்து உழுதொழிலை வளர்த்து வந்தமையால் வேளாண்மை வளம் பெற்றது. 'வேலியாயிரம் விளையுட்டாக' என்றபடி ஒரு வேலி நிலம் ஆயிரக்கலம் விளைவுடையதாயிற்று. மக்கள் பசியின்றி வாழ்ந்து பல நலங்களுக்கும் உரியராயினர். உழவர்கள் நிலத்தின் கிழவரா

யிருந்தனர்; அதனால், கிழார் என்ற பெயரும் அவர்க்கு உளதாயிற்று.

இங்ஙனம் மூன்றனில்

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்"

என்று புகழும்படி பெருமிதமுடன் உரிமை வாழ்க்கை வாழ்ந்துவந்த வேளாண்மாந்தர் இப்பொழுது எழுச்சியின்றி உரங் குன்றி நிற்கின்றனர்; உழுதொழில் வெறுக்கத்தக்க நிலையை அடைந்துளது. இதன் காரணம் ஆராய்தற்குரியது.

பண்டை நாளிலே இந்நாட்டில் வேளாண்மை செழித்திருந்தது போன்றே பலவகைக் கைத்தொழில்களும், வாணிகமும் மேன்மையுற்றிருந்தன. கைத்தொழில்களுள் நெய்தற்றொழில் எய்தியிருந்த மேன்மையாவர்க்கும் இறும்பூது விளைப்பதொன்றாம். பழைய தமிழிலக்கியங்களை ஆராயின் இவ்வுண்மை புலனாம். பழைய நாளில் இந்நாட்டுக்கு வந்து சென்ற யவனாசிரியர்களாகிய தாலமி, பிளினி, பெரிப்புளூஸ் முதலானவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புக்களாலும் இதனை நன்கு அறியலாம். இந்நாட்டின் விளைபொருள்களும் செய்பொருள்களும் வேற்று நாடுகளில் மிகுதியான விலைக்கு விற்கப்பட்டமையால் இந்நாட்டின் செல்வம் மேன்மேற் பெருகுவதாயிற்று. வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் இன்றியமையாத பொருள்கட்குப் பிற நாட்டினர் கையை எதிர்பார்க்காமலே இங்குள்ளவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். உழுதொழில் செய்வார் தம் விளைபொருள்களைக்கொண்டே வேண்டும் பண்டங்களை மலிவாகப் பெற்று வாழ்க்கை

நடாத்தினர்; விருந்தோம்பல் முதலிய அறங்களை மேற்கொண்டு ஏனையோர்க்கும் உதவி புரிந்து வந்தனர். அதனால் உழுதொழிலுக்கே தனியான பெருமை இருந்துவந்தது.

இந்நாளிலோ இந்நாட்டுக் கைத்தொழில் வாணிகமெல்லாம் நசித்துவிட்டமையால், உடை முதலிய இன்றியமையாத பொருள்கட்கும் பிறநாட்டுத் தொழிலாளரையும், வாணிகரையும் எதிர்நோக்க வேண்டியதாயிற்று. வேற்று நாட்டவர்களின் கூட்டுறவால் வாழ்க்கையின் இயல்புகளும் மாறிச் செலவினை மிகுவித்து வருகிறது. மகளிர் தம் கையாற் செய்துவந்த அடுக்களைத் தொழில்களையும் இயந்திரங்கள் கவர்ந்து கொண்டன. ஊறுகறிகளும், தின்பண்டங்களும்கூட வேற்று நாட்டிலிருந்து வருவிக்கப்படுகின்றன.

இங்ஙனம் மக்களின் முயற்சி சுருங்கவும், செலவு பெருகவும் பல வழிகள் உண்டாயின. இங்கிலையில் வேளாண்மை செய்வோர்க்கு வரிப்பளுவும் நாளுக்கு நாள் மிகுவதாயிற்று அவர்கள் வரி செலுத்தி எஞ்சிய பொருள்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த இயலாதவராகி விட்டனர். அதனால் உழுதொழிலுக்கும் போதியவளவு செலவு செய்ய ஆற்றல் அற்றனர். இயல்பிலே உரங்குன்றி வருகின்ற நிலங்கள் தக்கவாறு பண்படுத்தப் படாமையாலும் விளைவு குறைவனவாயின. அன்னோர் என் செய்வர்? மேலும் மேலும் கடன் வாங்குவாராயினர்; நிலங்களை விற்பாராயினர். இப்பொழுதுள்ள நிலங்களெல்லாம் வாங்கு

வார் இன்மையின் விற்கப்படாதவையே தவிர வேறில்லை. இந்நிலையில் விட்டிருப்பின் சின்னாளில் உழு தொழில் என்பது ஒழிந்துவிடும். தேச நலத்திற் கருத்துடைய பெருமக்கள் இப்பொழுதே இதற்கு ஏற்ற செயல்முறைகளைக் கையாண்டு, இத்தொழிலைச் சிதையவிடாது பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

இந்நோய்க்கு முதலாவதாகச் செய்யவேண்டிய மருத்துவம் நிலங்களின் பண்புகளை உள்ளவாறு சோதித்துணர்ந்து, நிலையான குறைந்த வரியை விதித்தலாகும். குறைந்த வட்டிக்குச் கடன் கொடுத்தல், வேளாண்மை நுட்பங்களை யாவரும் நன்கு அறியும்படி செய்தல், முதலியன அடுத்துச் செய்தற்குரியன. இவை ஓரளவு செய்யப்பட்டுவரினும், இன்னும் மிகுதியாகவும் விரைவாகவும் செய்யப்படவேண்டும். மற்று, கல்வி கற்றுப் பட்டம் பெற்றவர்களும் உழு தொழில் செய்ய முற்பட்டு, தொழில் செய்வதைக் குறைவாக மதிக்கும் எண்ணத்தை மாற்றுதல் வேண்டும். இத்தகைய செயல்களில் அரசாங்கத்தினரும், நாட்டு நன்மக்களும் கருத்துவைத்தால் நாடு நலம் பெறும்.

---

3. நமது தாய்மொழி

மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சாதனமாயிருப்பது பாஷை அல்லது மொழி என்பதே. மொழியே மக்களை மாக்களினின்று வேறுபடுத்துவதாகும். இப்பொழுது உலக மக்களால் எண்ணிறந்த மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. எம்மொழி எவ்வினத்தவரால் வழி வழியாகப் பேசப்படுகின்றதோ அம்மொழி அவ்வினத்தவர்க்குத் தாய்மொழி என்று சொல்லப்படும். காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்பதுபோல் ஒவ்வொருவர்க்கும் அவரவர் தாய்மொழி மதிப்பிற்குரியதே. தாய்மொழியிடத்துப் பற்றில்லாதவரும் மக்கள் எனத் தகுவரோ? ஆயின் மொழிகள் யாவும் ஒரு தன்மையின என்றாவது, ஒரே தகுதியுடையன என்றாவது கூறவொண்ணாது. இன்னமும் எழுத்துருவம் பெறாது பேச்சளவில் இருக்கும் மொழிகளும் உண்டு. எழுதப்பட்டும் பலவகைக் கருத்துக்களை வெளியிடுதற்கு ஏற்ற சொற்கள் இல்லாதனவும், திருந்திய நிலையை அடையாதனவும், போதிய இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பெறாதனவுமாகிய மொழிகளும் உள்ளன. ஒரு மொழியின் திருந்திய நிலை, அதன் சொற்பெருக்கம், இலக்கிய விலக்கணங்கள் என்பவற்றிலிருந்தே அதனைப் பேசும் மக்களின் நாகரிக நிலையை அறியலாகும். ஆரியம்

எபிரேயம், இலத்தீன், கிரேக்கம், தமிழ் என்னும் இவை பல்வகைப் பெருமையும் தொன்மையும் வாய்ந்த மொழிகள் என்பர். அவற்றுள், நூல் வழக்கி லன்றி உலக வழக்கிலும் தளர்ச்சியின்றி நடைபெற்று வருவது தமிழே.

நம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் இன்ன காலத்தில் தோன்றியதென்று வரையறுக்க முடியாத அத் துணைப் பழமை வாய்ந்ததாகும். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முற்பட்ட சங்க இலக்கி யங்களையும், அவற்றினும் முந்தியதாகிய தொல்காப்பி யத்தையும் வைத்து நோக்குமிடத்துப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே தமிழ் உயரிய நிலையை அடைந் துள்ளமை புலனாகிறது தமிழ் மிக்க இனிமை யுடைய மொழியென்றும், இலக்கண வரம்புடைய மொழி யென்றும் தொன்றுதொட்டுப் பலராலும் பாராட்டப்பெற்று வருகிறது. பழைய புலவர்கள் தமிழ் மொழியைக் குறித்துமிடத்தெல்லாம் அதன் பெயரை வாளா கூறாது, செந்தமிழ் பைந்தமிழ், வண் டமிழ், ஒண்டமிழ், மென்றமிழ், இன்றமிழ் என்று இவ் வாறாக யாதேனும் ஓர் சிறந்த அடைமொழி கொடுத்து வழங்கி வந்திருக்கின்றனர். கவிச்சக்கர வர்த்தியாகிய கம்பநாடர், தமது இராமாயணத்தில் அயோத்தி நகரைக் குறிக்குமிடத்தே, 'செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்றமிழ்ச் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல், வவ்விய கவிஞரனைவரும் வடநூன் முனிவரும் புகழ்ந் தது' என்று பாடியுள்ளார். இதில் எவ்வளவு அடை மொழிகளால் தமிழ் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளதென்

ளைப் பாருங்கள்! குமரகுருபரர் என்னும் புலவர் ருமான் தாமியற்றிய முத்துக் குமாரசுவாமி ளைத் தமிழில்,

மப்பால் நிறைந்த முதுக்குறைவிற் கல்விச் செல்வர் கேள்விநலம்
பக் கனிய அமுதூறும் கடவுள் மறையும் முதற்சங்கத்
பா வலர்தீஞ் சுவைக்கனியும் தண்டேன் நறையும் வடித்தெடுத்த
் கனிந்தூற் றிருந்தபசுந் தமிழும் நாற''

ாகிறார் தீஞ்சுவைக் கனியாம்! தண்டேன் நறை ம்! அவற்றை வடித்தெடுத்த சாரமாம்! அது ிந்து ஊற்றிருந்த பசுந் தமிழாம்!! தமிழ் என்ற ாவில் இன்பவுணர்ச்சியானது அவருள்ளத்தே ாங்கித் ததும்பி வழிந்திருப்பதனை நோக்குங்கள். ழய புலவர்கள் இருக்கட்டும்; நம்மனோர் கண் ா விளங்கிய கவியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் ாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனி வ தெங்குங் காணோம்' என்று பல மொழிகளோடு து நோக்கி யறிந்த உண்மையை உரைத்துளா ரோ? தமிழ் இங்ஙனம் இனிமையுடையதா யிருத் ாலன்றோ தமிழ் என்ற சொல்லுக்கே இனிமை ன்ற பொருளும் உளதாயிற்று? ஆனால் தமிழ் ரியது என்று பிறர் கூறக் கேட்டதனாலேயே ன் இனிமை புலப்பட மாட்டாது. கற்கண்டு வை மிக்கதென்று கேட்டளவில் அதன சுவையை ரர முடியுமா? அதனை வாயிலிட்டுச் சுவைத்து ன்னும்பொழுதன்றோ அதன் இன்சுவை புலனா ? அதுவேபோல், தமிழையும் பலகாலும் கற்றும் ட்டும் சிந்தித்தும் உரைத்தும் ஆராய்ந்தும் துய்க் பொழுதே அதன் இனிமை மிகுதி புலனாவ கும். தமிழ் தன் இனிமையால் கடவுளரையும்

வயமாக்கும் இயல்பினதாதல் பற்றியே பரம்பொரு ளாய இறைவனைப் பாடி அவனருளைப் பெறுதற்குத் திருஞான சம்பந்தர் முதலிய நாயன்மார்களும், சடகோபர் முதலிய ஆழ்வார்களும், மற்றும் பட்டினத்தார், தாயு மானவர், இராமலிங்க வடிகள் முதலிய பெரியோர்களும் தமிழையே கருவியாகக்கொண்டு பாடியுள்ளார்கள். அவர்கள் பாடிய அத்திருப்பாடல்களை இசையோடும் பொருளுணர்வோடும் இன்று நாம் பாடினும் அவை நம்மை இன்ப வெள்ளத்திலே திளைக்கச் செய் கின்றன.

தமிழ் அவ்வாறு இனிதாதற்குக் காரணம் அதன் மென்மையும், எளிமையும், தெளிவும் முதலியன வாகும். தமிழ் மெய்யெழுத்துக்களில் வல்லெழுத்து என்று ஒரு பிரிவு இருப்பினும், வேறு மொழிகளி லுள்ள சில எழுத்துக்களை நோக்கின் இவை மென்மையுடையனவே. அன்றியும் ஒற்றெழுத்துக் களும், டகரம் முதலிய உயிர்மெய்யெழுத்துக்களும் சொல்லின் முதலில் வாராதிருப்பதும், வல்லொற்றுக் களும் வேறு சில எழுத்துக்களும் இறுதியில் வாரா திருப்பதும், சொல்லின் இடையிலும் சில எழுத்துக்க ளுடன் சில எழுத்துக்கள் கூடாதிருப்பதும் முதலிய வெல்லாம் சொற்கள் மென்மையும் எளிமையும் உடையனவாதற்குக் காரணமாகின்றன. தமிழுக்கே சிறப்பாகவுள்ள ழகர வெழுத்தோசையானது மிக்க இனிமையுடையதொன்று. இங்கே குறிப்பிட்ட முதல்நிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை என்பனவும், சொற்கள் ஒன்றோடொன்று கூடும் சந்தியிலக்கணங்

களும் ஆகிய வரம்பு சிதையாமலே தமிழ் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ச்சியுற்று வருகிறது. அதனு லன்றே,

> "கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
> பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை
> மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
> எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ"

என்று திருவிளையாடற் புராண வாசிரியர் இனிமையும் இலக்கண வரம்பும்பற்றி இம்மொழியைப் பாராட்டி யுள்ளார்.

இனி, தமிழின் சிறப்பியல்பு அனைத்தையும் இங் கெடுத்துக் கூறுதல் நம் கருத்தன்று. இலக்கணத்தில் எழுத்துக்களும் உயிர், மெய் என்று பெயரிட்டிருப் பதும், சொல்லையும் பொருளையும் உயர்திணை அஃறிணை யென்று பாகுபடுத்தியிருப்பதும் ஆகிய இவற்றி லிருந்தே தமிழ் மக்களின் பழைய நாகரிக நிலையை யும், தத்துவ வுணர்வையும் குறிப்பாக அறியக்கூடும் சங்க விலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுக் களிலிருந்து அக்காலத்தில் கல்வி எவ்வளவு பரவி யிருந்ததென்பதும், வேளாண்மை, வாணிகம், கைத் தொழில்கள் எங்ஙனம் ஓங்கியிருந்தன வென்பதும், அரசியல், சமயநிலை, ஒப்புரவொழுக்கம் என்பன எத்தகைய நன்முறையில் விளங்கினவென்பதும், மற்றும் தமிழர்களுடைய காதல், மானம், வீரம், வண்மை, நீதி, சான்றாண்மை முதலியனவும் நன்கு அறியப்படும்: திருக்குறள் என்னும் தெய்வச் செழுந் தமிழ் மறையானது தமிழர் தனி நாகரிகத்தின் ஒப் பற்ற அடையாளம்; நாம் அறிய வேண்டும் பொரு

ளனைத்தையும் எளிதில் அடையுமாறு திரட்டித்தந்து நமக்கு எய்ப்பினில் வைப்பாக விளங்குவது. சிலப்பதி காரம், சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம் முதலிய காப்பியங்களோ ஒன்பான் சுவையும் பெய்துவைத்த சுவைப் பெட்டகங்கள். தமிழர் தம் தாய்மொழியி லுள்ள இவையனைத்தையும் கற்றுக் களிகூருங் காலமே தமிழ்நாடு உயர்நிலை யடையுங்காலமாகும்

நாம் இதுகாறும் நம் தாய்மொழியாகிய தமிழின் பழமை, இனிமை, இலக்கண வரம்புடைமை, அதி லுள்ள சிறந்த நூல்கள், அவற்றால் அறியலாகும் பொருள்கள் என்பனவற்றை ஒருவாறு கூறினோம். இனி காலத்துக்குக் காலம் தமிழ் எங்ஙனம் வேற் றுமைகளை யேற்றும் வளர்ச்சி யுற்றும் வந்துள்ள தென்பதனையும், இனி நாம் கையாள வேண்டிய முறைகள் யாவை யென்பதனையும் சிறிது நோக்கு வோம்.

உலகிலுள்ள யாதொரு மொழியும் தோன்றிய நாள் தொட்டு ஒரே தன்மையாய் இருந்து வருவ தன்று. ஓர் குழவி பிறந்து வளர்ந்து உயர்நிலை யடைவது போன்றே மொழியும் தோன்றி வளரும் இயல்பினதாகும். அது வழக்காறற்ற நிலையை எய்தின் ஒருக்கால் அஃது ஒரே தன்மையை உடையதாகலாம். வழக்காறுடைய உயிருள்ள மொழிகள் யாவும் காலப் போக்கிற் கேற்ப வேறுபடுதல் இயல்பே. தமிழ் இவ் விதிக்கு விலக்கானதன்று.

தொல்காப்பியத்திலும், சங்க விலக்கியங்களிலும் கிறு, கின்று, ஆநின்று என்னும் இடைநிலை பெற்ற செய்கிறான், செய்கின்றான், செய்யாநின்றான் என்பன போலும் நிகழ்கால வினைகள் வழங்கவில்லை; பிற் காலத்தே அவை பெரு வழக்காயின. முன்பு வழங் கிய செய்மன என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல் பின்பு வழங்காது போய்விட்டது. அளபெடைகளும், செய்யு என்னும் எச்சமும், செய்கு முதலிய தன்மை வினைகளும், சென்றீ முதலிய முன்னிலை வினைகளும் முற்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்து பிற்றை நாளில் அருகிவிட்டன. மற்றும், பண்டு வழங்கிய எத்த னையோ பல திரி சொற்களின் உருவைப் பிற்கால இலக்கியங்களிற் காண்டலரிது. நான் என்னும் ஒருமைப் பெயரும், நாங்கள், நீங்கள், தாங்கள் அவர் கள் என்னும் பன்மைப் பெயர்களும் பிற்கால வழக்கே.

மரபுச் சொற்களில் பிள்ளை, குழவி என்ற இளமைப் பெயர்கள் பன்றிப் பிள்ளை, புலிப்பிள்ளை, முயற்பிள்ளை, நரிப்பிள்ளை எனவும், யானைக்குழவி, ஆன்குழவி, எருமைக்குழவி எனவும் பண்டு வழங்கு வதற்குரியவாயிருந்தன. மக்களின் இளமைப் பெய ராகக் குழவி, மகவு என்பனவன்றி, பிள்ளை என்னும் பெயர் அப்பொழுது வழங்கியதில்லை; பிற்காலத்தில் பிள்ளை யென்னும் பெயர் பெருவழக்காயினமையைப் பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் பெயரே உணர்த்தும். அப்பர் என்னும் பெயர் ஆட்டின் ஆணினையும், பாட்டி என்னும் பெயர் பன்றி, நாய், நரி என்பவற் றின் பெண்ணினையும், பிணா என்னும் பெயர் மக்க

ளுள்ளே பெண்ணினையும் பண்டு குறிப்பனவா யிருந்தன.

செய்யுட்களுள்ளே பண்டு நிலவிய பரிபாடல் என்பது பிற்காலத்தே அருகியது. முன்னில்லாத தாழிசை, துறை, விருத்தங்களாகிய பாவினங்களும் சந்தப்பாக்களும், பிறவும் பின்னர்த் தோன்றி வளர்ச்சி யுற்றன. பரணி, உலா, அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ் கலம்பகம், மாலை, தூது முதலிய எத்தனையோ பிரபந்த வகைகளும், தலபுராணங்களும் பிற்காலத்தே தோன்றி வளர்ந்தன. இரண்டடியுள்ள தாழிசை கண்ணி என் பனவற்றாலும், கீர்த்தனை முதலியவற்றாலும் சிற்சில பிரபந்தங்கள் தோன்றலுமாயின.

சமணம், புத்தம், கிறித்துவம், முகமதியம், என்னும் மதங்களின் கொள்கைகளும் அவ்வக் காலந் தோறும் தமிழில் வந்தேறின. பிறமொழிச் சொற் களையும் பொருள்களையும் தமிழ் வெறுக்கவில்லை. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே வழி நூல் வகையுள் மொழி பெயர்த் தியற்றுதலைச் சேர்த்தும், இன்றி யமையாத வடசொற்களை எடுத்துக் கொள்ளுதற்கு விதி வகுத்து முள்ளார். அவ்வாறே எத்தனையோ மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உண்டாயின. வடசொற் களும் புகுந்தன. இராவுத்தர், சலாம், சபாசு, என்னும் பிறமொழிச் சொற்களும் இலக்கியத்தில் ஏறின. மற்றும், அரேபியம், இந்துத்தானி, பாரசீகம், போர்த்துகேசியம், ஆங்கிலம் முதலியவற்றி லிருந்து தமிழ் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் ஏறியுள்ள சொற்கள் நூற்றுக்கணக்காகவுள்ளன. ஆனால்

அவையெல்லாம் உரையாடல்களிலும், ஆவணம் முதலியவற்றிலுமன்றி இலக்கியங்களில் ஏறிற்றில. இவ்வாறாக ஈண்டுக் காட்டியனவும், காட்டா தனவுமாகிய எத்தனையோ வேறுபாடுகள் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் தமிழின்கண் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

ஆனால், தமிழின் வழிமொழிகளாகிய கன்னடம், தெலுங்கு, துளு, மலையாளம் என்பன வடவெழுத்துக்களையும், வடசொற்களையும், வடமொழி விதிகளையும் வரம்பின்றி யேற்றுத் தம் பழைய வடிவினை இழந்து நிற்றல்போலத் தமிழ் தனது தூயவடிவினை இழந்திலது; அடிப்படையான தனது இலக்கணத்தினின்று பிறழ்ந்துமிலது. இங்ஙனம் தமிழ் நங்கை காலத்திற்கேற்ற புதிய பணிகளைப் புனைந்தும், தன் இயற்கை யெழிலும் பண்பும் சிதையாமல் நடந்து வருதலினாலேயே கன்னியெனப்படுகின்றாள். ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை 'உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே' என்ற அருமைப் பாட்டை நோக்குங்கள்.

பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்துக் கொள்வது குற்றமின்றாயினும் அவற்றை வரம்பின்றிப் புகுத்துவதானது, தமிழின் தூய்மையையும் அழகையும் சிதைத்து, அதன் தொன்றுதொட்ட மாண்பினைக் கெடுப்பதாகும் என்பதனைக் கருத்திலிருத்தல் வேண்டும் இக்காலத்துப் புதிய கலைகள் பலவும் எழுதுதற்குச் சொற்கள் பல வேண்டுமென்பது உண்மையாயினும், அதன்பொருட்டுத் தமிழினைத் துருவி யாராய்ந்து வேண்டுஞ் சொற்களைக் காண்டலும்,

அவை போதாவிடத்துத் தமிழ்ப் பகுதியினின்று புதிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளுதலும், இன்றி யமையாத வழிப் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ளுதலுமே அறிவும் ஊக்கமும் முயற்சியும் உடையார்க்கு அழகாவனவாம். அந்நெறியே கலைப் பயிற்சியை எளிதாக்குவதுமாம்.

இனி, பிறமொழிச் சொற்களை இரவல் வாங்கு மிடத்தும் அவற்றைத் தமிழியல்புக்கேற்ற ஓசை யினவாகத் திரித்துக் கொள்ளுதல் ஆன்றோர் கைக் கொண்ட நெறியாகும். கல்வியிற் பெரியராகிய கம்பர் இலக்குவன், வீடணன் என்றிவ்வாறாக வட சொல்லுருவினைத் தமிழியல்புக்கேற்ப மாற்றியுள் ளமை காண்க. கிறித்துவ வேத புத்தகத்தை மொழி பெயர்த்தோர் இயேசு, யோவான், யாக்கோபு என் றிங்ஙனம் தமிழியல்புக் கேற்பச் சொற்களைத் திரித் தமையால் அதன் பயிற்சிக்குக் குறைவுண்டாயிற் றில்லை. ஒவ்வொரு மொழியிலும் இவ்வியல்பு காணப் படும். ஆகவே, பிறமொழிகளிலுள்ளவாறே அச்சொற் களைத் தமிழில் வழங்கவேண்டுமென்பது நேர்மை யாகாது.

இனி, கொச்சையாகவும் வழுப்படவும் பேசு வதனையே நல்ல நடையெனக் கொண்டாடி, அப்ப டியே எழுத வேண்டுமெனக் கூறுவார் சிலருமுளர்; அவ்வறிஞர்களே ஆங்கில மொழியில் அவ்வாறு பேசுவதோ, எழுதுவதோ செய்தால் எவ்வகை மதிப்பினை யெய்தலாகும் என்பதனைச் சிந்தித்தல் வேண்டும். வாழைப்பழம் என்பது வானைப்பளம்

எனவும், வாயப்பயம் எனவும், வாஷைப் பக்ஷம் எனவும் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் பேசப்படுகின்றது. இழுத்துக்கொண்டு என்பது இஸ்துக்கின்னு என்று பேசப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் இலக்கியத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் எங்ஙனம்? சில விதிகளை அனுசரித்து இயல்பாக மாறி வருகின்ற போலியும், மரூஉவும் முதலியன ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவையே.

ஓர் ஆற்று வெள்ளத்தைக் குறுக்கே அணையிட்டுத் தடுத்து நிறுத்தல் கூடாததாயினும், அதன் போக்கிலேயே சென்று பாழாகாதபடி, கரை கோலி நேரிதிற் செலுத்தி. கண்வாய்களின் வழியே நீரைப் பாய்ச்சிப் புலங்களை விளைவித்தல் அறிவுடைமையாகும். அவ்வாறே மொழியினையும் சில வரம்புகளுக்குட்பட்டு வளரும்படி செய்து மக்கட்குப் பயன் விளைத்தல் வேண்டும்.

4. பிற்காலப் புலவர்களின் 'சுடுசொல்' ஆட்சி

மக்கட்கு நாவினால் உண்டாகும் குற்றங்கள் பொய், குறளை, வன்சொல், பயனில்சொல் என்ற நான்குமாம். இவற்றுள் வன்சொல் என்பது, உண்மைக்கு மாறாகவும், அன்பின்றியும், செற்றம் பற்றிப் பிறரை இகழ்ந்துரைக்குமிடத்துக் குற்றமாகுமன்றி, எவ்வழியும் குற்றமாகாது. பிறர் தீமைகளை மென் சொற்களால் மாற்ற இயலாவிடத்துப் பழித்தலும், இடித்துரைத்தலும் இன்றியமையாதனவே.

> " புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
> இகழ்வாரை நோவ தெவன் "

என்றார் திருவள்ளுவரும். மருத்துவன் கைப்பும் காரமுமுடைய மருந்துகளால் நோய் தீர்க்குமாறு போலச் சான்றோர்கள் வெஞ் சொற்களால் பிறருடைய குற்றங்களைப் போக்குவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இக்கருத்துடன் இதற்கு 'வாயுறை வாழ்த்து' என்று பெயர்கூறி,

> " வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
> வேம்பும் கடுவும் போல வெய்தாத்
> தாங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்று
> ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே "

என அதற்கு இலக்கணம் இயம்பினுர். திருக்குறட் பாக்களிற் பல இவ்வியல்பினை உடையன வாதலின் அந்நூலுக்கே வாயுறை வாழ்த்து எனவும் ஓர் பெய ருண்டு.

பிறரை எள்ளியுரைக்குஞ் சொல் அவருள்ளத் தைக் கருகச் செய்தலினுல் அதனை வெஞ்சொல் எனவும், சுடுசொல் எனவும் கூறுதல் பொருந்தும். 'நாவினுற் சுட்ட' என்ருர் வள்ளுவனுரும். தீயின் வினையாகிய சுடுதலைச் சொல்லுக்கு ஏற்றி யுரைப்பது ஓர் இலக்கணை வழக்கு.

பிறர் தம் பிழையை நினைந்து உளையுமாறு இகழ்ந்துரைத்தல் என்னும் கருத்து ஒன்ருயினும், புலவர்கள் அதனை உரைக்குந் திறன் பலவாகும். அவை அவ்வக்காலத்துப் புலவர்களின் மன நிலையா லும், மொழி நடையாலும் வேறுபடுதலும் உண்டு. தமிழ் வரலாற்றில் பிற்காலத்தன என்று கருதற்குரிய இலக்கியங்களில் சுடுசொல் அமைந்துள்ள முறையை ஆராய்ந்து காண்போம்.

சுடுசொல்லானது நடுநிலையுடைய சான்ருேர்கள் மக்களை நன்னெறிப்படுத்தப் பொதுப்படக் கூறியதும், வரலாற்றில் இயைபு பட்ட ஒருவரை நோக்கிக் கூறிய தும், என இருவகைப்படும்.

அறுசுவை யுணவுகளை வயிருர உண்டும், தம் உடம்பினைப் பலவகையாலும் ஒப்பனை செய்தும் அறிஞர் கூறும் உறுதி மொழிகளைக் கேளாமலும், மதத்தினுல் அவர்களை நோக்காமலும் இருக்கும் புன்

செல்வர்களைக் குறித்து நீதிநெறி விளக்க ஆசிரியர் கூறும் செய்யுள் இது:

"முடிப்ப முடித்துப்பின் பூசுவ பூசி
உடுப்ப உடுத்துண்ப உண்ணு—இடித்திடித்துக்
கட்டுரை கூறில் செவிக்கொளா கண்விழியா
நெட்டுயிர்ப்போ டுற்ற பிணம்"

இதன் கருத்தும் சொல்லும் உள்ளத்தைச் சுடும் இயல்பினவாதல் காண்க. இவ்வளவு திட்ப நுட்ப மின்றி, யாவரும் அறியும் எளிய நடையிலே சிலர் பாடியுள்ளனர்.

"பெண்புத்தி கேட்கின்ற மூடரும் தந்தைதாய்
பிழைபுறஞ் சொலுமூடரும்
பெரியோர்கள் சபையிலே முகமேடறி வந்தது
பிதற்றிடும் பெருமூடரும்
....
கற்றறி விலாதமுழு மூடருக் கிவரெலாம்
கால்மூடர் அரைமூடர் காண்"

என்பது அதற்கு உதாரணமாகும். சிறிதும் கூசுத லின்றியே சிற்சிலரைக் கால்மூடர், அரைமூடர், முழு மூடர் என வெளிப்படையாக இவர் இகழ்ந்துரைக் கின்றார். இவ்விரு மேற்கோளும் பொதுப்பட நீதி யாகக் கூறியவை.

ஔவையார் ஒருகாலத்தில் தம்மைப் பாடுமாறு வேண்டிய கயவர் சிலரை நோக்கி,

"மூவர் கோவையும் மூவிளங் கோவையும்
பாடிய எம்தம் பனுவல் வாயால்
எம்மையும் பாடுக என்றனிர், நும்மை
எங்ஙனம் பாடுதும் யாஅம்
களிறுபடு செங்களம் கண்ணிற் காணீர்
வெளிறிலா நல்யாழ் விரும்பிக் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சொல் போற்றீர் மற்றும்

உடீஇர் உண்ணீர் கொடீஇர் கொள்ளீர்
ஓவாக கானத் துயர்மர மதனில்
தூவாக் கனியில் தோன்றி னீரே"

என்று கூறியது ஒரு வரலாற்றில் தொடர்புடையதற்கு உதாரணமாகும்.

இங்ஙனம் வெளிப்படையாக வன்றிக் குறிப்பால் உணருமாறு கூறுதலும் உண்டு. ஒருவரைப் புகழ்வது போலப் பழிப்பது, ஒருவரைப் புகழ்வதனால் மற்றொருவரைப் பழிப்பது முதலியன குறிப்பில் அடங்கும். அணி நூலில் இது வஞ்சகப் புகழ்ச்சி என்று கூறப்படும். இந்த நாகரிக முறையானது மென்மையுடையதாகத் தோன்றினும் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாயும் இயல்பினது. 'நெட்டிருப்புப் பாரைக்கு நெக்குவிடாப் பாறை பசுமரத்தின், வேருக்கு நெக்குவிடும்' என்றாற்போல, வன் சொல்லாற் கலங்காத நெஞ்சத்தையும் இம் மென்சொல் கலங்கச் செய்யும். 'கயவர்கள் தம்மை நியமிப்பாரின்றித் தாம் விரும்பியவாறு ஒழுகுதலால் தேவரை ஒப்பர்' என்றும், 'பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கண் யாதொரு துன்பமும் செய்யாதிருத்தலால் மிகவும் இனிமை யுடையது' என்றும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரே இம்முறையை மேற்கொண்டிருத்தலின், இது புலவர்கள் கையாளும் சிறந்த நெறி என்பது போதரும்.

"இரவறியா: யாவரையும் பின்செல்லா ; நல்ல
தருநிழலும் தண்ணீரும புல்லும்—ஒருவர்
படைத்தனவும் கொள்ளா ; இப் புள்ளிமான் பார்மேல்
துடைத்தனவே யன்றோ துயர்"

இஃது ஒரு மானைப் புகழ்வதுபோல் இருப்பினும்

இரத்தற்றொழிலையுடைய ஒருவனை நிந்திக்கும் கருத்தினது.

பாரதப்போரில் அபிமன்னன் இறந்தபொழுது தங்கள் வெற்றியைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்த துரியோதனாதியரை நோக்கி, 'வீரராயினோர் ஒருவரோடு ஒருவர் நேர் நின்று போர் செய்தல் உலகியற்கை; அவ்வாறின்றி, நீவிர் எல்லீரும் கூடிப் போர் புரிந்தும் பருவமெய்தாத ஒரு பாலனுக்கு ஆற்றுமற் பறந்து போனீர்கள்; பின்பு, ஒருவன் பின்னே நின்று தேரை அழிக்க, ஒருவன் கையைத் துணிக்க, ஒருவன் போர் செய்ய, இவ்வாறு வஞ்சகத்தால் பொன்றுவித்தீர்கள்; இது கொண்டோ பெருமிதம் பேசுகின்றீர்கள்' என்றிவ்வாறு வீமன் மகனாகிய கடோற்கசன் கூறுநிற்க, அதனைக்கேட்ட அரவக்கொடியோன் அவனை வெகுண்டு நோக்கி, 'இருந்த அவைக்கேற்ப உரைக்காமல் தருக்கினால் இயம்புகின்ற இந்த அரக்கி மகனுடன் ஒன்றும் பேசன்மின்' என அங்கிருந்த அரசர் யார்க்கும் கூறினன். அப்பொழுது கடோற்கசன் கூறிய சுடு சொற்கள் அறியற்பாலன:

" அந்தவுரை மீண்டவன்கேட் டரங்கவனை
நகைத்துரைப்பான் அரக்க ரேனும்
சிந்தனையில் விரகெண்ணூர் செருமுகத்தில்
வஞ்சகமும் செய்யார் ஐயா
வெந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார்
நிரைக்கழுவில் வீழச் சொல்லார்
உந்துபுன லிடைப்புதையார் ஒரூரில்
இருப்பகற்றுர் உரையுந் தப்பார் "

" செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொளுவார் செய்ந்நன்றி
கொன்றறியார் நீங்கு பூணுர்

அழுந்துமனத் தழுக்குறுர் அச்சமுமற்
றருளின்றிப் பொய்ச்சூ தாடார்
கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார் கொடுங்கானம்
அடைவித்துக் கொல்ல எண்ணுர்
எழுந்தமரின் முதுகிடார் இவையெல்லாம்
அடிகளுக்கே ஏற்ப என்றுன் ''

இத்தகைய தீமையெல்லாம் அரக்கர்கள் செய்யார் என்ற புகழ்ச்சியால் துரியோதனன் இவையெல்லாம் செய்தவன் என்று இகழ்ந்தவாறு காண்க.

மற்றும், ஒருவரை இகழ்வதுபோல் மற்ெருருவரை இகழ்தலும் உண்டு; இது வஞ்சப்பழிப்பணி எனப்படும், ஒரு நாள் ஔவைப் பிராட்டிக்கு ஒரு மாது அன்புடன் உணவளிக்க, அவள் கணவன் அதனைப் பொருறு இகழ்ந்தாகை, அப்பொழுது அவர் கூறியது,

'' அற்றதலை போக அறுததலை நான்கினையும்
பற்றித் திருகிப் பறியேனே—வற்றல்
மரமனையா னுக்கிந்த மானை வகுத்த
பிரமனையான் காணப் பெறின் ''

என்பது. இதில் பிரமனைப் பழிப்பதுபோல் ஓர் பண்புடைய மனைவிக்குப் பொருத்தமற்ற அன்பில்லாத கொடியனை இகழ்ந்தவாறு காண்க. குற்றமுடையவர்களை அறிஞர்கள் இகழ்ந்துரைக்கும் திறங்கள் மற்றும் பலவாகும். மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய நீதி நூலில் உலோபியை இழித்துக் கூறிய பாட்டு ஒன்று அறிந்து இன்புறற்பாலது :

'' பொன்னை மா நிலைத்தில்யான் புதைக்கும் எல்லையில்
அன்னையே யனையபார் அருளின் நோக்கிநற்
சொன்னம் என் வாயிடைச் சொரியும் உன்றன்வாய்க்கு
என்னையே இடுவனென்று இசைத்திட் டாளரோ ''

இப்பாட்டினை, உலோபியானவன் தானே கூறுவதாக அமைத்து, 'பொன்னைப் புதைத்து வைத்தவன் வாயில் மண் விழும்' என்ற கருத்தைச் சாதுரியமாகப் புலப் படுத்தி யிருப்பது நகைச்சுவை விளக்கின்றது.

> " கத்துகடல் சூழ்நாகைக் காத்தான்றன் சத்திரத்தில்
> அத்தமிக்கும் போதில் அரிசிவரும்—குத்தி
> உலையிலிட ஊரடங்கும் ஓரகப்பை அன்னம்
> இலையிலிட வெள்ளி யெழும் "

என்ற காளமேகத்தின் செய்யுளும் நகையினைத் தோற்றுவிக்கும் வகையாக உள்ளது. காளமேகப் புலவர் வசைச் செய்யுள் இயற்றுவதில் வல்லுநர் என்னும் கருத்துப் பரவை வழக்காக இருந்து வரு கிறது. 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' என்று தொடங் கும் செய்யுளில் 'வசைபாடக் காளமேகம்' எனப் பிற்காலப் புலவரொருவர் கூறியிருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். ஆனால் காளமேகம் பாடியனவாக அறியப்படும் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலனவும் தெய் வங்களைக் குறித்துப் பழிப்பதுபோல் வழுத்தியன வாகும்; உண்மையிற் பழிப்புரைகள் அல்ல; இதனை யும் வஞ்சகப் புகழ்ச்சி என்றே கூறுவர். கருடவூர்தி யில் திருமால் உலாவரும் காட்சியை,

> " பெருமாள் இருந்திடத்தில் சும்மா இராமையினால்
> ஐயோ, பருந்தெடுத்துப் போகிறது பார் "

என்றும், மூத்த பிள்ளையார் மூடிக வாகனத்தில் உலா வருதலை,

> " வலிமிகுத்த மும்மதத்து வாரணத்தை ஐயோ
> எலியிழுத்துப் போகின்ற தென் "

என்றும் கூறினர். அடியார்கள் இவ்வாறு இறை வனை இகழ்வதுபோல் நகை தோன்றப் பாடி 'இன்

புறும் இயல்பு தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றிலும் காணப்படுகின்றது.

இதுவரை எடுத்துக்காட்டிய சுடுசொல்லின் வகை பல அண்மைக் காலத்து விளங்கிய கவியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்களில் அமைந்துள்ளன; அவற்றுள் ஒன்றினை எடுத்துக்காட்டி இவ்வுரையை முடிப்போம்.

'முரசு' என்ற பகுதியில், பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்பதை அவர் சமற்காரமாக வற்புறுத்துந் திறம் அறிந்து மகிழற் குரியது:

வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கண்டீர்
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை—அவை
பேருக் கொருநிற மாகும்
சாம்பல் நிறமொரு குட்டி கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி
பாம்பு நிறமொரு குட்டி—வெள்ளைப்
பாலி னிறமொரு குட்டி
எந்த நிறமிருந் தாலும்—அவை
யாவு மொரேதர மன்றோ ?
இந்த நிறப்சிறி தென்றும்—இஃ
தேற்றமென் றுஞ்சொல்ல லாமோ ?
வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில்
மானுடர் வேற்றுமை இல்லை
எண்ணங்கள் செய்கைக ளெல்லாம்—இங்கு
யாவர்க்கு மொன்றெனல் காணீர்.

---

5. பழந்தமிழ் மக்களின் சமயநிலை

தமிழ் மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே உயிர் உடல்களை வெவ்வேறாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பது தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு உயிர் என்றும், மெய் என்றும் பெயரிட்டிருத்தலானே பெறப்படும். எவ்வளவு பழங்காலத்திற் சென்று நோக்கினும் தமிழர்கள் உலகம், உயிர், கடவுள் என்னும் மூன்று பொருள்களையும் உணர்ந்திருந்தமையோடு, உலகம் ஐம்பூதங்களாலாயதென்றும், உயிர்கள் வினைக்கட்டுடையன என்றும், கடவுள் வினைக்கட்டில்லாதவர் என்றும் அறிந்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. மிக்க பழமை வாய்ந்ததாகிய தொல்காப்பியத்தில்,

> "காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
> பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்"

எனவும்,

> "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
> கலந்த மயக்கம் உலகம்"

எனவும்,

> "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன்"

எனவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. மற்றும் அதிலே கடவுள் என்னும் பெயரும், கடவுளை வாழ்த்துதலும்

கூறியிருப்பதினின்று பரம்பொருளானது எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் இயல்பினதென்பதும் அதனை நினைந்து வாழ்த்தி வழிபடுதலே உயிர்கள் கட்டினின்றும் நீங்கி இன்புறுதற்குரிய நெறி என்பதும் அவர்கள் அறிந்திருந்தமை போதரும். இயல்பாகவே கட்டின்மையும், முற்றுணர்வும், வரம்பிலின்பமும் உடைய அம் மெய்ப்பொருளையே பல்வேறு காலங்களில் பற்பல தேயத்தினுமுள்ள மாந்தர்கள் தாம்தாம் அறிந்தவாறு வெவ்வேறு பெயரானும், வெவ்வேறு நெறியானும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டிலே குறிஞ்சிநில மக்கட்கு முருகக் கடவுளும், முல்லைநில மக்கட்குத் திருமாலும், மருதநில மக்கட்கு இந்திரனும், நெய்தல்நில மக்கட்கு வருணனும் தெய்வங்கள் எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. திணைப்பிரிவும், திணை மக்கட் பிரிவும் இயற்கையானவையே எனினும், திணைகட்குத் தெய்வ அடைவு ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. கண்ணபிரான் ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து ஆயர்களுடன் சேர்ந்து ஆவினம் மேய்த்தல் முதலிய விளையாடல்களைச் செய்து போந்த பின்னரே முல்லை மக்களிடத்து மாயோன் வழிபாடு சிறந்து விளங்கிற்று என்னலாம். ஆரிய வேதங்களில் மிகுத்துக் கூறப்படும் இந்திரன் வழிபாடும், வருணன் வழிபாடும் அக்காலத்திற்றான் தமிழர்களாலே கைக்கொள்ளப் பட்டிருக்க வேண்டும். முருகன் வழிபாடு அங்ஙனம் இடையில் உண்டாயதென நினைக்கக் காரணமில்லை.

இனி, பண்டைத் தமிழ இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்படும் கடவுளர் நால்வர். நக்கீரர் பாடிய 56-ம் புறப்பாட்டிலே இடபக்கொடியும் கணிச்சிப் படையும் மணிமிடறும் உடைய சிவபெருமானும், வால்வளை மேனியும் கலப்பைப் படையும் பனைக் கொடியும் உடைய பலராமனும், நீலமணி யொக்கும் மேனியும் கலுழக்கொடியும் உடைய கண்ணனும், மயிலாகிய கொடியும் மயிலூர்தியும் உடைய முருகவேளும் முறையே கூறப்பெற்றுள்ளர். அதில்,

"ஞாலங் காக்கும் கால முன்பின்
தோலா நல்லிசை நால்வர்"

என இவர்கள் உலகத்தைப் புரப்போராகக் கூறியிருப்பதும் சிந்திக்கற்பாலது. கபிலர் பாடிய இன்னாநாற்பதிலும்,

"முக்கட் பகவன் அடிதொழா தார்க்கின்னா
பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளா தொழுகின்னா
சக்கரத் தானை மறப்பின்னா ஆங்கின்னா
சத்தியான் றடொழா தார்க்கு"

என இந்நால்வரும் இம்முறையே கூறப்பெற்றனர். சிலப்பதிகாரம் இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில்,

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்"

எனவும், ஊர்காண் காதையில்,

"நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்
உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்
மேழிவலன் உயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
கோழிச் சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்"

எனவும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும், மதுரையிலும் இந் நான்கு தேவர்களின் கோயில்கள் இருந்தனவாக முறையே கூறப்பெற்றுள. இவற்றில் நால்வரின் முறை முற்கூறிய வாறன்றிச் சிறிது பிறழ்ந்துளது. எனினும், யாண்டும் சிவபெருமானை முதலில் வைத்துக் கூறப்படுகின்றனர் அன்றியும் அவர் பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் எனவும் பகவன் எனவும், இறையோன் எனவும், தலைமை தோன்றக் கூறப்படுதலும் சிந்திக்கற்பாலது. வேறிடங்களில் இன்னும் வெளிப்படையாகவும் சிவபிரானுக்கு முதன்மை கூறப் பெற்றுளது.

> " நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
> மாக விசும்போ டைந்துட னியற்றிய
> மழுவாள் நெடியோன் தலைவ னாக
> மாசற விளங்கிய யாக்கையர் "

என மாங்குடி மருதனார் 'மதுரைக் காஞ்சி யிலும்,

> " நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
> பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீ றாக "

எனக் கூலவாணிகன் சாத்தனா மணிமேகலையிலும் கூறியிருத்தல் நோக்குக. இவ்வாற்றால், தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மக்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபட்டு வந்த தெய்வம் சிவபெருமானை என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தெள்ளிதின் விளங்கும். பிற் காலத்துச் சமணவாசிரியர் முதலாயினும் நம் தமிழ் வழக்கின் இவ்வுண்மை யுணர்ந்தே தம் நூல்களில் பல கடவுளரையும் கூறுமிடத்துச் சிவபெருமானை முதற் கண் வைத்துக் கூறிப்போந்தனர். நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய உரையாசிரியன்மாரும்

இந்நெறி பிறழாமலே உரை வரைவாராயினர். இங்ஙனமாயினும், பண்டைத் தமிழ் மக்கள் திருமாலிடத்தும் செவ்வேளிடத்தும் நிறைந்த அன்புடையராகவே விளங்கினர். இன்னோரையும் உலகங் காக்கும் கடவுளராகப் போற்றிப் புகழ்ந்தனரேயன்றி ஒரு சிறிதும் குறைவுபடக் கூறினாரல்லர். மற்றும் தொகை நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்திலும், பரிபாடலினும் சிவபிரானோடு வேற்றுமையில்லாத முதற் றெய்வங்களாகவே இவர்கள் பரவப்படுகின்றனர். இன்னும், சிவ வழிபாட்டினும் செவ்வேள் வழிபாடு விஞ்சியிருந்ததெனக் கூறுதலும் சாலும். பத்துப்பாட்டில் ஒரு பாட்டும் (திருமுருகாற்றுப் படையும்) பரிபாடலின் முப்பத்தொரு பாட்டும் முருகப்பிரானுக்கு உரியவாயிருத்தலே இவ்வுண்மையை விளக்கும்; முருகவேள் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருப்பதிகள் பல சங்கச் செய்யுட்களிற் பயின்றிருத்தலும் அதற்குச் சான்றாகும். திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம் முதலிய திருப்பதிகளைத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. பரிபாடலும், பிற தொகைகளும் அவற்றைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றன; சிலப்பதிகாரமும்,

> "சீர்கெழு செந்திலும் * செங்கோடும் வெண்குன்றும்
> ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்"

என்றேத்துகின்றது.

---

*செங்கோடு என்பது திருச்செங்கோடு என்றும் வெண்குன்றம் என்பது சுவாமிமலை என்றும் கூறுவர் சிலம்பதிகார அரும்பதவுரை யாசிரியர். ஏரகம் மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதி என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இனி, வட நாட்டிற் செங்கோலோச்சிய பெரு வேந்தனாகிய அசோகன் தன் மக்களாகிய சங்கமித்திரை, மகேந்து என்பவர்களுடன் புத்தமத போதகர் பலரைத் தேயந்தோறும் விடுத்து அம்மதத்தைப் பரவச் செய்தமையால், கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டிலும் இடம் பெற்று வளரத் தொடங்கிற்று. சமண் மதமும் அக்காலந் தொடங்கியே பரவலுற்றது என்னலாம். சிலப்பதிகாரம் முதலியன கொண்டு நோக்குமிடத்து, கி. பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே, தமிழ் நாட்டின் தலைநகரங்களாகிய புகார், உறந்தை, மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி என்னும் இடங்களில் சமண் பௌத்த மதங்கள் மிக்க வலிமையுற்றிருந்தமை புலனாகின்றது. அருகன் கோட்டமும், புத்தசைத்தியமும் நகர்ப்புறங் களில் கட்டப்பட்டிருந்தன; சமண முனிவர்களும், பௌத்த முனிவர்களும் உறையும் பள்ளிகள் ஆங்காங் கிருந்தன; சாரணர்கள் இடையறாது மதபோதனை புரிந்து வந்தார்கள்; ஆடவர்களும் பெண்டிர்களும் மிகுதியாக அம்மதங்களிற் புகுவாராயினர். அக்காலத் துத் தமிழ் வேந்தர்கள் நடுவுநிலையுடன் இத்தனைக்கும் இடந்தந்து அவர்களையும் புரந்து வந்தமை பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. சிவன், திருமால் முதலிய தெய்வங்களை எள்ளுதலின்றியே அவர்கள் தம் மதங்களைப் போதித்து வந்தமையாற்றான் அவை விரைந்து பரவலுற்றன எனக் கருதல் பொருந்தும்.

இனி, அக்காலத்திலுள்ள புலவர்களாயினும் பிறராயினும் அவர்கள் தம்மின் வேறுபட்ட சமயத்தார்களின் உணர்ச்சியை மதித்து அவற்றைச்

சிறிதும் இகழாது பாராட்டி வந்தனர் என்பதும், ஓர் குடும்பத்திலுள்ள பலர் தத்தம் விருப்பத்திற் கியைந்தவாறு வெவ்வேறு மதங்களைக் கைக்கொண்டும் தம்முள் வேற்றுமை சிறிதுமின்றி ஒழுகி வந்தனர் என்பதும் பழைய இலக்கியங்களினின்றும் அறியலாகின்ற உண்மைகளாம். எச்சமயத்தையும் இகழாது போற்றும் பெருந்தன்மையுடைமைக்குத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரையும், இளங்கோவடிகளையும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளல் தகும்.

வள்ளுவனார்,

"நுலோர் தொகுத்தவற்று ளெல்லாம் தலை"
"பல்லாற்றான் தேரினு மஃதே துணை"

என்றிங்ஙனம் எல்லா நூலினும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறிச் செல்வர்; எம் மதத்தையும் இகழார்.

இளங்கோவடிகள், தம் தமையனாகிய செங்குட்டுவன் சிவபெருமான் திருவருளாற் பிறந்தவன் என்றும், அவன் இமயஞ்செல்லப் புறப்பட்டபொழுது உலகு பொதியுருவத் துயர்ந்தோனாகிய சிவபெருமான் சேவடியை முடிமேற் கொண்டு யாரையும் இறைஞ்சாச் சென்னியால் இறைஞ்சி வலங்கொண்டு போந்து யானையின் பிடரில் ஏறியருளிய பின்பு ஆடகமாடத்து அறிதுயிலமர்ந்த திருமாலின் சேடங் கொண்டுவந்து பலர் நின்று துதித்தகாலையில் தான் சிவபெருமான் திருவடியை மணிமுடிமேல் வைத்திருத்தலின் அதனை

வாங்கித் தோளின்மீது தரித்தனன் என்றும் கூறு முகத்தால் செங்குட்டுவன் சிவபெருமானையே முழு முதலாகக்கொண்டு வழிபடுவோன் என்பது பெற வைத்து, தம் கொள்கையும் அதுவாதலை 'பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்' என்பது முதலியவற்றாற் குறிப்பிட்டனர். அன்னராயினும், அவர், கவுந்தியடிகள் அருகதேவனை வாழ்த்துதல் கூறுமிடத்து,

"ஒருமூன் றவித்தோன் ஓதிய ஞானத்
திருமொழிக் கல்லதென் செவியகம் திறவா
காமனை வென்றோன் ஆயிரத் தெட்டு
நாமம் அல்லது நவிலா தென்னா
ஐவரை வென்றோன் அடியிணை யல்லது
கைவரைக் காணினும் காணா என்கண்
அருளறம் பூண்டோன் திருமெய்க் கல்லதென்
பொருளில் யாக்கை பூமியிற் பொருந்தாது"

என்றிங்ஙனமும்;

வேட்டுவ வரியில் அவர்கள் கொற்றவையைப் பரவுமிடத்து,

"அமரி குமரி கவுரி சமரி
சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை
ஐயை செய்யவள் வெய்யவாட் டடக்கைப்
பாய்கலைப் பாவை பைந்தொடிப் பாவை
ஆய்கலைப் பாவை அருங்கலப் பாவை"

"ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியி னுரியுடுத்துக்
கானத் தெருமைக் கருந்தலைமேல் நின்றாயால்
வானோர் வணங்க மறைமேல் மறையாகி
ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின்றி யேநிற்பாய்"

என்று இவ்வாறாகவும்;

ஆய்ச்சியர் குரவையில் அவர்கள் திருமாலைப் பரவுமிடத்து,

"பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியும் கையும் கனிவாயும செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே"

என்று இத்தன்மையாகவும்:

குன்றக்குரவையில் குறவர்கள் முருகவேளைப் பாடுமிடத்து,

"சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தி னுள்புக்குப் பண்டொருநாள்
சூர்மா தடிந்த சுடரிலைய வெள்வேலே"

என்று இன்னணமும்; அவரவர் உணர்ச்சியுடன் கலந்து எல்லாத் தெய்வங்களையும் வாயார மனமார வழுத்துவாராயினர்.

இனி, சிவபிரான் திருக்கோயில் முதலாக முன் கூறிப் போந்த கோயில்களன்றி, மாசாத்தன், ஞாயிறு, திங்கள் என்னும் தெய்வங்கட்கும், திருக்கை, செவ் வேளின் கைவேல் முதலியவற்றுக்கும் தனித்தனியாக இயற்றப்பெற்ற கோயில்கள் அந்நாளிலே நிலவின வென்க.

---

6. மனோன்மணீயம்

மனோன்மணீயம் என்பது ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையால் இயற்றப் பெற்றதொரு தமிழ் நாடகம். சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டிறுதி யில் திருவனந்தை அரசர் கல்லூரியில் தத்துவ சாத்திர போதகாசிரியராய் விளங்கியவர்; தத்துவ நூலா ராய்ச்சியுடன், வரலாற்றாராய்ச்சி, மொழியாராய்ச்சி முதலியவற்றினும் சிறந்தவர், நல்ல தமிழ்ப் புலமையும் கவிபாடும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவர். இவர் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் விளங்கிய காலத்தை முதன் முதலாக ஆராய்ந்து அறுதியிட்டுரைததார். அது தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கம் போலாயிற்று. இவரது மொழி யாராச்சி யையும், தாய்மொழியாய தமிழின்பால் இவருக்கிருந்த எல்லையற்ற பற்றினையும் இவர் இயற்றிய தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் புலப்படுத்தும் பண்டைக்காலத் தில் தமிழிலே நாடகக்கலை உயரிய நிலையில் இருந்த தென்பது தமிழ்மொழியை மூன்று பிரிவினதாக வைத்து இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என வழங்குதலானும், நாடக விலக்கணங்கள் பல சிலப்பதி காரத்துக் கூறப்படுதலானும், பிறவற்றானும் அறியப் படும். எக்காரணத்தாலோ பிற்காலத்திலே நாடகம் பெரிதும் அருகிவிட்டது. அக்குறையினைப் போக்கு

வதற்கு உயரிய நிலையில் நாடகம் ஆக்குவது தமிழ் முன்னைக்கு ஆற்றும் அரும் பணிகளுள் ஒன்றாக ஆசிரியர்க்குத் தோன்றியது. அதனால் உதித்ததே இந்நூல்.

இந்நாடகம் தோன்றியநாள் தொட்டு அறிஞர் பலருடைய மதிப்பிற்கும் பாராட்டிற்கும் உரியதாயிற்று. அன்று முதல் இன்றுகாறும் இதுபோல் வது பிறிதொன்று தோன்றாதிருத்தலே இதன் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இந்நாடகத்திலே மக்கள் அறியவேண்டிய சிறந்த பொருள்கள் பலவற்றை ஏற்றவிடங்களில் வெளிப்படையாகக் கூறியிருப்பதுடன், தத்துவப்பொருள்களை நூல் முழுதும் உள்ளுறையாக அமைத்திருப்பது ஆசிரியரது உயர்ந்த சிந்தனையையும், அறிவின் சதுரப்பாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றன. இது முழுதும் செய்யுளாலேயே அமைந்திருப்பினும் இதிற் பெரும் பகுதியான ஆசிரியப்பா உரைநடை போலவே பெரும்பாலும் காணப்படும். மற்றும் பலவகையான பாக்களும் பாவினங்களும் கருத்துக்களுக்கேற்ற ஓசை நலமுடையனவாக இதில் ஆண்டாண்டு வந்துள்ளன. தமிழர் நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்துவது ஆசிரியர் கருத்தாதலின் அதற்குப் பொருத்தமாக நாடகம் நிகழுமிடத்தையும், நாடக பாத்திரங்களையும் அமைத்துக் கொண்டார்.

சீவகன் என்னும் பாண்டியன் சூழ்ச்சித்திறமும் தீய நினைவுமுடைய குடிலன் என்னும் அமைச்சன் வயப்பட்டு, அவன் சொற்படி, மதுரையை விடுத்துத்

திருநெல்வேலியிற் கோட்டை கட்டி அதில் உறைகின்றனன். சீவகனுக்குக் குலகுருவாகிய சுந்தர முனிவர் அவனை ஆபத்தினின்றும் பாதுகாத்தற் பொருட்டு, அரணிலே ஓர் அறை தமக்கென வாங்கி அதிலிருந்து அரணின் புறத்துள்ள தமது உறையுள் வரை பிறரறியாது ஒரு சுருங்கை வழி அமைத்திருக்கின்றனர். சீவகனுக்கு ஒரே மகளாகிய மனோன்மணியும் சேர தேயத்தரசன் புருடோத்தமனும் ஒருவரையொருவர் கனவிற்கண்டு காதல் கொள்கின்றனர். அதற்கு முன்பே மனோன்மணியின் தோழியாகிய வாணியும் நடராசன் என்னும் ஆண்டகையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டுள்ளனர். வாணியின் தந்தையாகிய சகடன் பொருளாசையால் தன் மகளைக் குடிலன் மகனாகிய பலதேவனுக்கு மணஞ் செய்விக்கத் துணிந்து அரசன் அனுமதியும் பெற்றுள்ளான். மனோன்மணிக்கேற்ற மணவாளன் புருடோத்தமவன்மனே எனச் சுந்தர முனிவர் கூறவும், மனோன்மணியும் அவட்குரிய அரசாட்சியும் தன் மகன் பலதேவனுக்குக் கிடைக்கலாகாதா என்ற பேராசையால் குடிலன் ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, பலதேவனையே சேரனிடம் தூதுவிடுக்கச் செய்து, சேரன் படையெடுத்து வரும்படி செய்வித்தனன். போரிலே பாண்டியன் பின்னிட நேர்ந்தது. இன்னமும் அவன் குடிலன் உரையையே மெய்யென நம்புகின்றனன். மனோன்மணியைப் பலதேவனுக்கு மணஞ் செய்விக்கத் துணிகின்றனன். மனோன்மணி கடமையுணர்ச்சியால் அதற்கிசைகின்றனள். நள்ளிரவிலே ஒரு மணவறையில் சுந்தர

முனிவர் மணச்சடங்கியற்ற, மனோன்மணி பலதேவ னெதிரே மாலையுங்கையுமாய் வந்து நிற்கின்றனள். பாதகனாகிய குடிலனுக்கு விலங்கிடுவித்து, அவன் காட்டிய சுருங்கை வழியே வந்த புருடோத்தமன் மனோன்மணியின் கண்ணெதிரே நிற்கின்றான். மனோன் மணி அவனுக்கு மாலையிட்டு அவன் தோள்மேற் சாய்ந்து அவசமாகின்றனள். உண்மைக் காதல் வெற்றி யுறுகின்றது.

இக்கதையை நடத்தும் வாயிலாக வெளிப்படுத் தப்பெற்றுள்ள அரும் பொருள்களிற் சிலவற்றை இனி நோக்குதும். சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய நன்செய் நாட்டின் மருதவளம் நெய்தல் வளங்களைத் திணைமயக்கத்தின் பாற்படுத்து எழில்பெறக் கூறி யிருப்பது ஆசிரியரது கற்பனைத் திறத்தைப் புலப் படுத்துகின்றது. மற்றும் அந்நாட்டிலே ஒருசார், துகிர்க்கால் அன்னமும் புகர்க்காற் கொக்கும், செங் கட்போத்தும் கம்புட்கோழியும், கனைகுரல் நாரை யும் சினமிகு காடையும், பொய்யாப் புள்ளும் உள் ளான்குருகும் எண்ணிலவாகக் குழுமியெழுப்பும் பேரொலியுடையதா யிருக்குமென்றும், நாற்றுப் பறிப் பவரும் நடுபவரும் களைபறிப்பவருமாகிய கள்ளுண் கடைசியர் பள்ளும் பாட்டுமாய ஒலி ஒருசார் பரந்திருக்குமென்றும் இயற்கை வளம் கூறியுள்ளார். விடியற்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுமிடத்தே, காக்கை கள் கத்திக்கொண்டு திசைதோறும் ஓடுதலை, இருட் பகைவனாகிய கதிரவன் தம்மையும் இருளெனக் கருதிக் காய்வனோ எனறு அஞ்சித் தம் பெயரைச்

சொல்லிக்கொண்டு ஓடுவதாகக் கற்பனை செய்திருப்பது நகைப்பும் வியப்பும் விளைக்கின்றது.

உண்மைக்காதலின் இயல்பு, பலதேவனை மணக்குமாறு தூண்டும் சீவக வழுதிக்கு விடைகூறும் வாணியின் கூற்றில் வைத்து நன்கு விளக்கப் பெற்றுளது.

'நேயமும், ஆக்கப் படும் பொரு ளாமோ?
நோக்கில், துன்பே நிறையும் மன்பேருலகாம்,
எரியும் கானல் விரியும் பாலையில்,
திரியும் மனிதர் நெஞ்சம் சிறிது,
தங்கி அங்கவர் அங்கங் குளிரத்,
தாருவாய்த் தழைத்தும் ஓயாத் தொழிலில்,
நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல,
ஊற்று யிருந்தவர் உள்ளம் ஆற்றியும்,
ஆறலை கள்வர் அறுபகை மீறில்,
உறுதுணை யாய்அவர் நெறிமுறை காத்தும்,
முயற்சியாம் வழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்,
ஊன்றுகோ லாய்அவர் ஊக்கம் உயர்த்தியும்,
இவ்விதம் யாரையும் செவ்விதிற்படுத்தி,
இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோ லாகி,
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
இல்லறம் என்பதன் நல்லுயி ரேயாய்,
நின்ற காதலின் நிலைமை நினையில்,
இரும்பும் காந்தமும் பொருந்தும் தன்மைபோல்,
இருவர் சிந்தையும் இயல்பா யுருகி,
ஒன்றுந் தன்மை யன்றி ஒருவரால்,
ஆக்கப்படும் பொருள் ஆமோ?'...

புத்தி தத்துவமாகிய வாணி, காதலின் நீர்மையை இங்ஙனம் விளக்கியது இயல்பே.

நடராசன் தன் நண்பனாகிய நாராயணனுடன் நிகழ்த்தும் உரையாட்டில் வைத்து, மகளிர் ஆடவரினும் மனவுறுதியுடையரென்றும், அவர் கெடுவது ஆடவராலேயே என்றும், வாழ்க்கையாம் கடலுட் போகும் ஆடவர் நெஞ்சமாகிய மரக்கலம், நிர்ணயமற்ற எண்ணமாம் காற்றால் அறத்துறையகன்று அலையாவண்ணம் அறத்துறைக்குடாவில் நிலைபெற நிறுத்தும் நங்கூரமாவது மாதர்தம் நிலையே என்றும் கூறியிருப்பதும், மற்றும், இல்லறத்தின் பயனைத்

> ‘தனக்கென வாழுந் தனி மிருகத்தின்,
> மனக்கோண் நிமிர்த்து, மற்றைய ரின்பமும்,
> துன்பமும் தனதா அன்பு பாராட்ட,
> மெள்ள மெள்ளத் தன் உள்ளம் விரித்துப்,
> பொறையும் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்,
> சிறிது சிறிதுதன் சித்தந் தெளிந்து,
> தானெனும் நினைப்பும் தனக்கெனும் இச்சையும்,
> ஒய்வுறச் செய்துமற்று ஒன்றாய் நின்ற,
> எங்கும் நிறைந்தபே ரின்ப வெள்ளம்,
> மூங்கி அதனுள் மூழ்கிட யாரையும்,
> பக்குவஞ் செய்யும்நற் பள்ளிச் சாலை’

இவ் இல்லறம் என்று விளக்கியிருப்பதும் சிந்திக்கற்பாலன.

குடிலனுடைய வஞ்சநெஞ்சினை அரசனுக்குக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கக் கருதிய நாராயணன் தனது

மூக்கிலே கரி தேய்த்து வந்து, 'மூக்கிற் கரியர் உளர்' என நாயனார் கூறியபடி, எல்லாம் உள்ள நின்னருகு அவர் இல்லாராவரோ? என்றியம்புவது நகைச்சுவை பயக்கின்றது. தான் எவ்வாறு தெரிவித்தும், அரசன் குடிலனை உண்மையாளனாக நம்பியிருத்தல் கண்டு இரங்கி, அவன் தானே கூறிக்கொள்ளும் மொழிகள் அரச பாரம் பொறுத்தலின் அருமையைப் புலப் படுத்துகின்றன. 'என்னே அரசர் தன்மை. மன்னு யிர்க்கு ஆக்கமும் அழிவும் அவர்தம் கடைக்கண் நோக்கில் உண்டாம் வல்லமை நோற்றுப்பெற்றார். பெற்ற அப்பெருமையின் பாரம் உற்று நோக்குவ ரேல் உடல் நடுங்காரோ? கரும்போ தேனோ என்று அவர் களிப்பது நெருப்பாறும் மயிர்ப்பாலமும் அன்றோ? விழிப்பாய் இருக்கிற் பிழைப்பர், விழி இமை கொட்டில் கோடி பிறழுமே. வாலால் தேளும், வாயால் பாம்பும் விடம் கக்குமெனக் கருதி, எவற்றை யும் அடிமுதல் முடிவரை ஆய்ந்து பாராதவர் ஆளும் உலகம் என்ன பாடுபடாது?' என்னும் அவன் கூற் றுக்களை நோக்குமின்.

போர் மூண்டகாலை சீவகன், படைத்தலைவர்களை யும் வீரர்களையும் நோக்கி, "நுமது போர்க்கோலம் நோக்கி யாம் மகிழ்ந்தோம் ஆ! ஆ! யார்க்கு இது வாய்க்கும்! யாக்கையின் அரும்பயன் வாய்த்தது இங்கு உமக்கே. தாயினுஞ் சிறந்த தயை பூண் டிருந்த நும் தேயமாம் தேவிக்குத் தீவினையிழைக்கத், துணிந்த வஞ்சரை எண்ணுந்தோறும் களங்கமில் நும் முகங்காட்டும் இச்சினத்தைக் கண்டு பாண்டியே

கொண்டனள் உவகை தாம்பிர பன்னியும் அலை யெறிந்து ஈதோ ஆர்த்தனள். விந்தம் அடக்கினேன் தந்த நற்றமிழ் மொழி தற்சுதந்தரம் அறும் அற்பர் வாய்ப்படுமோ? தொட்டிலிற் கிடந்து, நம் அன்னையர் தாலாட்ட முன்னையோருடைய தீரமும் செய்கையும் வீரமும், பரிவும் விரும்பிக் கனிவுடன் கேட்ட வண்டமிழ் மொழியால் நீட்டு இக்காலம் 'ஆற்றிலம் ஆண்மையும் உரிமையும் தோற்றனம்' என்போர் யாவர்? அந்தணர் வளர்க்கும் செந்தழல் தன்னிலும் நாட்டு அபிமானம் உள் மூட்டிய சினத்தீ அன்றோ வானோர்க்கு என்றுமே உவப்பு? இன்று நீர் சிந்தும் இரத்தம் ஓர் துளியும் நின்று உகம் பலவும் நிகழ்த் துமே, போர்க்குறிக்காயமே புகழின் காயம், புண்ணே அதுவும் புகழின் கண்ணே" என்றிவ்வாறு கூறி, அவர்கட்கு மனவெழுச்சியை உண்டாக்குந் திறன் பாராட்டற்குரியது.

சீவகன் போரின் முடிபு யாதாகுமோ என்ற ஐயத்தால், மனோன்மணியைப் பலதேவனுக்கு மணஞ் செய்வித்து முனிவரிருக்கைக்கு அனுப்பத் துணிந்து அதனை அவளுக்கு அறிவிக்க, அவள் செவிக்கு அது காய்ச்சின நாராசம்போல் இருந்ததாயினும், தந் தைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை உன்னி, எவ்வாறேனும் அப்பொழுது அவனைத் தேற்றுவதே கடனெனக் கருதி, தன்பாடு யாதாயினும் தன்னையடுத்தவர் நலமுறவேண்டும் என்னும் உயரிய எண்ணத்தால் வாணி நடராசனை மணக்கவும் நாராயணன் சிறையி னின்று விடுவிக்கப்படவும் கேட்டு அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தந்தையின் கருத்திற்கு இணங்குவாளாயி

னள். அப்பொழுது வாணி 'வெஞ்சினக் கழுகும் அஞ்சிறைக் கிளியும், பொருந்தினும் பொருந்தீர் ஐயோ இத்தகைப், பெருந் துயர்க்குளங்ஙனம் இசைந் தனை' என்று வருந்தா நிற்புழி, "வருந்தலை வாணி, என் மனமாரவே இசைந்தேன் மெய்ம்மை, தீதற இன்பந் துய்ப்ப நீ எண்ணில், ஈதல அதற்காம் உலகம், எனக்கெனக்கு என்றெழும் இச்சையாதிக ளான மாசுகள் அனைத்தையும் தேய்த்து மாற்றி ஒளியேற்று உயிரினை மண்ணிய மணியாப் பண்ணிட என்றே, வைத்த இக்கடிய வாழ்க்கையாம் சாணை யைப், பைத்த பூஞ்சேக்கையாப் பாவித்து உறங்க எத்தனிப்பது ஏழைமை யன்றோ? இந்தச் சுக விருப்பே நம்மைத் தொழும்பு செய்பந்தம், தவமே சுபாகரம், தவமாவது என்ன? உடுப்பவை உண்பவை விடுத்து வனத்திலே சென்று ஐந்தீ நாப்பண் உறைதல் முதலியவற்றைத், தீதறு தவமெனச் சாப்பிடார் மேலோர், தந்தை தாய் ஆதியா வந்த தன் குடும்ப, பந்த பாரத்தினைப் பேணித் தனது சொந்தமாம் இச்சைகள் துறந்து மற்றவர்க்கு எந்த நாளும் சுகம் இசைந்திடக் கடமையின் முந்துகின்றவரே முதல் தவ முனிவர்"—என்று கூறும் மனோன்மணியின் மொழி கள் பேரறிவும் கடமையுணர்ச்சியும் பொருந்தியன வாக உள்ளமை காண்க.

இனி, சமய நெறியிலே ஒன்றிரண்டு நோக்கு வோம். நிட்டாபரர், கருணாகரர் என்பவர்கள் சுந்தர முனிவருடைய இரண்டு சீடர்கள், இவர்களை முறையே வேதாந்தியாகவும் சித்தாந்தியாகவும்

கொள்ளலாம். போர் மூண்டதனை அறிந்த பொழுது கருணாகரர் பரிவுற்று வருந்துகிறார். அதுகண்டு நிட்டாபரர் கூறுவதும், அதற்கு மாறாகக் கருணாகரர் கூறுவதும் வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைகளைத் திரட்டிக் கூறும் இரு சொற்பொழிவுகளாக உள்ளன. அவற்றை மிகவும் சுருக்கிக் கூறின், பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களும் மாயை என்னும் மாகடலுள் மொக்குள் போல் அடிக்கடி தோன்றியழியும் என்பதும், அம்மாயைதான் பரம்பொருட்கு எதிரில் சூனியமாம் என்பதும், உலக நிகழ்ச்சிகளை யாராலும் மாற்ற வியலாதென்பதும், ஏனோர் துன்புறுவதைக் கண்டு வருந்துவதால் மாயை நம்மையும் பிடிக்கும் என்பதும், உலக சம்பந்தமான எண்ணத்தை விடுத்து உலகை மறந்திருப்பதால் உலகம் மறைய, உள்ளம் இறந்து உண்மை ஞானம் உதிக்கும் என்பதும், அப்பொழுது சச்சிதானந்த சொரூபம் விளங்கும் என்பதும் நிட்டாபரர் கருத்தாகும். "அண்டகோடிகளெல்லாம் ஆண்டவனின் அருள் வெளிக்குள்ளே தங்குகின்றன. அன்பினால் ஒன்றோடொன்று இயைபுற்று விளங்கும். இவ்வுலகம் இறைவனது அருளைப் பயிற்றிடும் பள்ளியேயாகும். உலகில் எல்லாப் பொருளையும் தாங்குவது அருளே. அவ்வருளையே நினைந்து தானெனில் மறந்து உள்ளம் நெக்கு நெக்குருகி நிற்பவர் பிறர்க்காகவே இராப்பகல் உழைப்பர் ஒரு பயன் கருதார். அகிலமும் தாங்கும் அருளில் ஓர் அங்கமாச் சகலமுஞ் செய்வர். அதுவே அவர் சமாதி. எங்கெலாம் துக்கங்காணினும் அங்கெலாம் அங்கம் கரைய நின்று அரற்றி, 'ஐயோ, எம்மையுங்

காத்த இன்னருள் இவரையும் செம்மையிற் காக்க' என மொழி குளறி அழுது வேண்டுவதேயன்றி விழுமிய முத்தியும் வேண்டார் தமக்கே"—என்பது கருணாகரர் கருத்தாகும். சுந்தர முனிவர் வந்தபின் இவர்கள் உரையாடலை அறிந்து, 'அமையும் உங்கட்கு அவரவர் நிலையே, என ஒரு சொல்லால் அவர்களைத் தெருட்டுவது அருட்குரவராகிய அவருக்கு இயைந் ததே.

இந்நூல் முழுவதும் தத்துவப் பொருள்களை உள்ளுறையாகக்கொண்டு இருப்பதென்று முன்பே சொன்னோம். சீவகனைக் குடிலன் தன்வயப்படுத்தி ஆட்டுவிக்குஞ் செயலனைத்தும் சீவான்மாவை மாயை ஆட்டுவிப்பதேயாகும். அருட்குரவருடைய உபதேச மொழிகளையும் நம்பாமற் செய்துவிடுகிற மாயையின் வல்லமையை என்னென்பது. 'ஆறுகோடி மாயா சக்திகள், வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின' என மணிவாசகப் பெருமானும் கூறியுள்ளாரன்றோ? எனினும், ஆண்டவன் அருட்சத்தியானது முடிவில் மாயையின் ஆற்றலை அழித்து, உயிரின் தற்போதத் தைக் கரைத்து அதனைத் தன் மயமாக்கிக் கொள்ளு மென்பது இந்நூலின் முடிபொருளாதல் காண்கின் றோம். நாடக பாத்திரங்களின் பெயர்களையும், குணம் செயல் முதலியவற்றையும் ஆசிரியர் தாம் வகுத்துக் கொண்ட உட்பொருள் தொனிக்குமாறு கூறியிருப் பது வியப்பிற்குரியது. நடராசனைக் குறித்துச் சீவகன் முதலியோர் உரையிடுமிடத்தே, சுத்தமே பித்தன், சொல்லுக்கு அடங்கான், தனியே உரைப்

பன், தனியே சிரிப்பன், எங்கெனும் ஒரு பூ, இலை, கனி அகப்படின், அங்கங்கு அதனையே நோக்கி நோக்கித் தங்கா மகிழ்ச்சியில் தலை தடுமாறுவான், நின்றால் நின்ற படியே அன்றி இருக்கினும் இருப்பன் எண்ணிலாக் காலம். சிரிக்கினும் விழிக்கினும் நலமிலை நீதே, என்று புகழாப் புகழ்ச்சியாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

இந்நாடகத்திலே மனோன்மணியின் விருப்பப்படி வாணி யாழிலிட்டுப் பாடும் இசைப் பாட்டுக்களின் தொகுதி ஒரு வரலாறாகச் சிவகாமி சரிதம் என்னும் பெயருடன் திகழ்கின்றது. வெண்செந்துறையில் ஐம்பது கண்ணிகள் அடங்கிய இப்பகுதி, மிக்க சந்த நலமும் பொருட் சிறப்புமுடையதாய்க் கற்போர்க்குக் கழிபேரின்பம் விளைப்பதாகும். பரிபாகமுற்ற உயிரை இறைவன் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ளும் முறைமையே இதிலும் உருவகமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

இனி, மணவறையில் மனோன்மணீ மாலையிடு தற்கு நிற்கும்பொழுது சீவகன் விருப்பப்படி வாணி பாடும் இனிய பாட்டில் இரண்டு கூறி இவ்வுரையை முடிப்பாம்.

நீர்நிலையின் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்த வொருகரிமுன்
ஓர்முறையுன் பெயர்விளிக்க உதவினைவந் தெனவுரைப்பர்
ஆர்துயர அளக்கர்விழும் அறிவிலியான் அழைப்பதற்குன்
பேர்தெரியேன் ஆயிடினும் பிறகிடல்நின் பெருந்தகையோ.

மறலிவர மனம்பதறும் மார்க்கண்டன் உனதுலிங்கக்
குறிதழுவி அழிவில்வரம் கொண்டான்முன் எனவுரைப்பர்
வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குன்
நெறியறியேன் ஆயிடினும் நேர்நிற்றல்நினதருளே,

7. இளங்கோவடிகளும் இயற்கைப்புனைவும்

உலகமும் உலகத்தில் உள்ளனவுமாகிய பொருள்களை யெல்லாம் இயற்கைப் பொருள், செயற்கைப் பொருள் என இருவகையாகப் பாகுபாடு செய்தல் கூடும். நம் சமய நூல்களின் வழி நின்று நோக்கின், ஐம்பூதங்களும் இயற்கைப் பொருளெனவும், அவற்றின் கலப்பாலாகிய உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களும் செயற்கைப் பொருளெனவும் தோன்றும்.

> "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
> கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்"

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் கூறினர். இன்னும் நுண்ணிதின் நோக்கின் மாயையின் காரியமாகும் ஐம்பூதம் உள்ளிட்ட அனைத்துமே செயற்கைப் பொருளெனல் தோன்றும். நவீன அறிவியற் கலைகளெனப்படும் சடதத்துவ நூல்கள் கூறும் இயற்கைப் பொருள் செயற்கைப் பொருள் என்பன வேறு வகையின. இவ்விரு வகையினும் வேறுபட்டன கவிவாணர் கொள்ளும் இயற்கைப் பொருள் செயற்கைப் பொருள் என்பன.

கவிஞருலகிலே, மக்களால் இயற்றப்படாது கடவுளால் இயற்றப்பட்டனவோ, இயற்கையில் அமைந்திருப்பனவோ ஆகிய மலை, கடல், நாடு, காடு, என்பனவும், அவற்றிடை இயல்பில் உண்டானவனவும் ஆகியவை இயற்கைப் பொருள் எனவும் மக்களால் இயற்றப்படும் அறுசுவையுண்டி, எழுநிலை மாடம், பட்டாடை, மணிக்கலன், முதலிய யாவும் செயற்கைப் பொருள் எனவும் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் முன்னதாகிய இயற்கைப் பொருளையே Nature என்று ஆங்கிலத்திற் கூறுவர். மக்கள் தம் அறிவாற்றல்களால் எவ்வளவு அரிய பொருள்களை ஆக்கிக் கொள்ளினும் அவையெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்கள்போல் உடல் வளமும் மன மகிழ்வும் தரற்பாலனவல்ல. இவ்வுண்மையை அறிந்தே நம் முன்னோர்கள் தம் வாழ்க்கையைப் பெரிதும் இயற்கையை ஒட்டி நடத்தி வந்திருக்கின்றனர். பண்டைக் காலத்திலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்கையின் பெருமையை நன்கறிந்தவர்கள் என்பதற்குத் தமிழின் திணை வகுப்புகளே சான்றாகும்.

மலையும் அதனைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியெனவும், புறவு அல்லது காடு முல்லையெனவும, நீர் வளமுடைய பழனம் முதலியன மருதம் எனவும், கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தல் எனவும் தமிழிலக்கணம் கூறும். வளஞ் சிறிதுமில்லாத வறண்ட சுரம் பாலையெனப்படும். அவ்வந் நிலத்தில் உறையும் மக்கள், தலைமக்கள், அவர்கள் வழிபடும் தெய்வம், அவர்கட்குரிய உணவு, தொழில், யாழ், அங்குள்ள விலங்கு, பறவை, மரம், பூ முதலியனவெல்லாம் கருப்

பாருள் என்று கூறப்படும் இன்ன நிலத்தில்
ன்னவை உளவாகும் என்னும் இயற்கை யுண்மை
யப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் அறிந்தாற் போல
வறு யாரும் அறிந்திலரென்றே கூறலாம். சங்கச்
சய்யுட்களாகிய எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டு
ன்பவற்றை இயற்கையின் ஓவியங்கள் என்னலாம்.
வற்றிலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் இயற்கைப்
பாருள்களை நம் அகக் கண்முன் தோற்றுவித்து
ன்பம் விளைக்கின்றன. உதாரணமாக ஒன்று
ாட்டுதும் :

'குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள ஒரு தலைவியும் தோழி
ம், தினைப்புனம் காத்தற்குச் சென்று, உயர்ந்த
ரத்தின்மீது இடப்பட்டிருக்கும் பரணின்கண் ஏறி
ருந்து, தட்டை முதலிய கருவிகளால் கிளிகளை
யாட்டுகின்றனர். ஞாயிறு காயும் நண்பகற் பொழு
ல் பறவைகள் தத்தம் சேக்கைகளை அடைகின்றன.
ப்பொழுது அவ்விருவரும் அங்கு நின்றகன்று,
லையுச்சியினின்றும் தூய வெள்ளாடைபோற் பரந்து
ழியும் அருவியில் நீராடுகின்றனர். பளிங்கைக்
ரைத்து வைத்தாற் போன்ற சுனைகளிலே இனிய
ல பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு குடைந்து
டைந்து விளையாடுகின்றனர்; பின் கரையேறி,
பான்னிலே நீலமணியைப் பதித்து வைத்தாற்
பால் முதுகிலே தாழ்ந்த பின்னலாகிய கூந்தலைப்
ழிந்து ஈரம் புலர்த்திவிட்டு, சிவந்த கண்களுடன்
ல பக்கமும் திரிந்து மலர் கொய்கின்றனர். செங்
ாந்தள், சுனைக்குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி, எருவை,
ரவம், செருவிளை, கருவிளை, கோங்கம், போங்கம்,

செருந்தி, கரந்தை, தில்லை, முல்லை, பாதிரி, சண்பகம், முதலிய நூறுவகையான பூக்களைப் பறித்து வந்து அகன்ற பாறையிலே குவித்து, அவற்றால் தழை என்னும் உடையினைச் செய்து இடையில் உடுத்தி யும், பல்வேறு உருவினையுடைய மாலைகளைப் புனைந்து சூடியும், நெருப்பெனு விளங்குந் தளிர்களையுடைய அசோக மரத்தின் குளிர்ந்த நிழலில் இனிது வீற் றிருக்கின்றனர்.' இவ்வியற்கைப் புனைவு கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டில் உள்ளது. கோதாவரி யாற்றுக்குச் சான்றோர் கவியினை உவமை கூறிய கம்பர் இரண்டற்கும் பொதுவாக, "ஐந்திணை நெறி யளாவி" என்றுரைத்தார். எனவே கவிதைகட்கு வனப்புத்தருவன ஐந்திணைப் பாற்படும் இயற்கைப் பொருள்களாம் என்பது போதரும்.

இனி, பெருங் காப்பியங்கட்கு இவ்வியற்கைப் புனைவுகள் இன்றியமையாதன வென்பது, "மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம், இருசுடர்த் தோற்ற மென்றினையன புனைந்து" என அதற்கிலக்கணங் கூறுவதனான் அறி யப்படும். தமிழிலுள்ள பெருங் காப்பியங்களில் காலத்தால் முற்பட்டதும், தமிழ் மொழியின் இயல் பையும் தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும் அறிதற் குக் கருவியாயிருப்பதும் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் ஆகும். அதனை இயற்றியவர் சேங் குட்டுவன் என்னும் சேர வேந்தற்குத் தம்பியாரும் துறவு பூண்டிருந்தவருமாகிய இளங்கோவடிகள் ஆவர். முத்தமிழ்த் துறையின் முறை போகிய உத்தமக் கவி யாகும் இளங்கோவின் காப்பியத்தில் எத்தனையோ பல வித்தக சித்திரங்கள் வியப்பும் உவப்பும் விளைக்க

வல்லன. அவற்றுள் இயற்கைப் பொருளின் புனை வாகவுள்ள சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குதும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் முப்பது காதைகளில் 'நாடு காண் காதை' என்பதொன்று. கோவலனும் கண்ணகி யும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் காவிரியின் வடகரை வழியாகக் குடதிசை நோக்கி வந்து திருவரங்கத்திற்கு எதிரே ஓடம் ஏறித் தென் கரையெய்தி உறையூரை அடைந்தனர் என்னும் இந்நிகழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் பகுதிக்கு நாடு காண் காதை என்று பெயரிட்டுள்ள நுட்பம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

> "நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
> நாட வளந்தரு நாடு"

என்பது தெய்வப்புலவரின் மெய்யுரையன்றோ? வளம் மிக்க நிலப்பகுதியை ஆளுதலினாலேயே வளவர் எனப் பெயர் பெற்ற சோழரது நாட்டின்கண் அவ் வளத்திற்குக் காரணமாகிய காவிரியின் மருங்குள்ள நிலம் எத்துணை வளமிக்கதாகல் வேண்டும்? அவ்வள மெல்லாம் அவர்கட்குக் காட்சிப் பொருளாகி இன் பம் விளைத்தன என்னுங் கருத்துத் தோன்றவே அடிகள் 'நாடுகடந்த காதை' என்னாது 'நாடுகாண் காதை' எனப் பெயரிட்டார் என்க. கோவலன் கண்ணகி இருவரும் சமண் சமயத் தவமுதியோ ளாகிய கவுந்தி இருக்குமிடம் அடைந்தனர். கவுந்தி யடிகளும் அவர்களுடன் மதுரைக்குவர ஒருப்பட்டு காவிரிமருங்குள்ள எந் நெறியில் எவ்வாறு தாம் செல்ல வேண்டுமென்பதை அவர்கட்குக் கூறுகின்ற

வர், "வெயிலின் வெம்மையைப் பொறுக்கலாற்றாத மென்மையையுடைய கண்ணகியைப் பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளின் வழியே அழைத்துச் செல்வேமாயின், கிழங்குகள் தோண்டியெடுத்த குழிகளைச் சண்பகத்தின் பூந்துகளும், பழம் பூக்களும் விழுந்து மூடிப் பொய்க்குழிப்படுத்தலால் அவற்றை அறிந்து விலகிச் செல்லாதவர்கட்கு அவை மிக்க துன்பத்தினைத் தரா நிற்கும். அவ்வாறு விலகிச் செல்லும்பொழுது மேலே தொங்கும் பலாப்பழம் முட்டினும் முட்டும். மஞ்சளும் இஞ்சியும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கிடக்கும். பாத்திகளிலுள்ள பலாவின் வித்துக்கள் பரல்போலத் துன்புறுத்தலுங்கூடும். தண்டலை வழியிற் செல்லாது வயல் வழியே போவோம் என்றால், ஆங்கண் பொய்கையிலுள்ள கயல் மீன்களை ஓட்டி நீர்நாய் கவ்விய வாளைகள் மலங்குகள் பிறழும் செறுவிலே குறுக்காகப் பாயின் இவள் கலங்கலுங்கூடும். வயலும் சோலையுமல்லது வேறாகிய வழியுமில்லை; ஆகலின் அவ்வழிகளில் கண்ணகிக்கு இன்னல் உண்டாகாது பாதுகாத்து வருக" என்று கூறி அவரும் உடன் சென்றனர். மூவரும் செல்வுழி, காவிரியின் நீர் வாய்த்தலைக்கிட்ட கதவின் மீதெழுந்து குதிக்கும் ஒலியன்றி, ஆம்பி, கிழார், ஏத்தம் முதலிய நீர் இறைக்கும் பொறிகள் ஒலித்தல் இல்லாத கழனிகளிலே செந்நெலும் கரும்பும் சூழ்ந்த பழனங்களிலுள்ள தாமரைப் பூக்களாகிய காட்டில்,

> "கம்புட் கோழியும் கனைகுரல் நாரையும்,
> செங்கால் அன்னமும் பைங்காற் கொக்கும்,
> கானக் கோழியும், நீர் நிறக்காக்கையும்,
> உள்ளும் ஊரலும் புள்ளும் புதாவும்"

என்னும் பறவைகள் வேந்தரிருவர் போர் செய்யு மிடத்தில் அணிவகுத்து நிற்கும் படைகள்போல் நிரைநிரையாயிருந்து எழுப்பும் பல்வேறு வகையான ஒலிகளும் எழுகின்றன. மற்றும், சேற்றினிற் புரண்டு கழுவப்படாத உடம்பினையுடைய எருமைகள் தின வுடைய முதுகினைத் தேய்த்தலால் புரிநெகிழ்ந்து நெற் கூட்டிலுள்ள பலவகை நெற்களும் அருகே கழனி களிற் கவரிபோற் காய்த்த செந் நெற்கதிர்களின் மீத சொரியா நிற்க அதனைக் கண்ட வினைஞரும், களமரும், ஒருங்குகூடி ஆர்க்கும் ஒலி ஒருபுறமும், கடைசியர் தாமரை ஆம்பல் முதலிய களைகளைப் பறித் தெறிந்து நாற்றினை நட்டுத் தோளும் மார்பும் சேரு டிய கோலத்துடன் வீறுபெறத் தோன்றி மதுவுண்டு பாடும் பாட்டுக்களின் ஒலி ஒரு புறமும், அறுகையும் குவளை மலரையும் கதிருடன் கலந்து தொடுத்த மாலையை, மேழியிலே சூட்டி நிலத்தினைப் பிளப்பவர் போல் பொன்னேர்பூட்டி நின்றோர் பாடும் ஏர் மங்க லப்பாட்டின் ஓசை ஒரு புறமும், நெற்கதிரை அரிந்து போரிட்டோர் அதனைக் கடாவிடும்பொழுது பாடும் முகவைப் பாட்டின் ஓசை ஒரு புறமும் எழாநின்றன. காவிரியின் அடை கரையிற் செல்லும் கோவலனும, கண்ணகியும் இப் பலவகை யொலிகளையும் முறையிற் கேட்டு மனங்களித்தலால் வழி நடத்தலினுண்டாம் வருத்தத்தை நெஞ்சிற் கொள்ளாது செல்வாராயினர். சோணாட்டின் இயற்கை வளத்தினை இளங்கோவடிகள் இவ்வாறு நிரல்படக் கூறியிருக்குந் திறன் கற்பார்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பதாகும்.

இனி, இவர்கள் வையை யாற்றைக் கடந்து மதுரைக்குச் செல்லுதல் கூறும்பொழுது இளங்கோ வடிகள் வையையை ஓர் நங்கையாக உருவகப்படுத்தி, 'புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி' எனவும், 'வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி' எனவும் அருமை பாராட்டுகின்றவர், அதற்கேற்ப, அதனைச் சார்ந் துள்ள இயற்கைப் பொருள்களை அந் நங்கையின் அங்கங்களாகப் புனைந்துரைக்கின்றனர். வையையின் கரை மருங்குலாக, அதன் புறவாயில் அடர்ந்த குரவம், வகுளம், கோங்கம், வேங்கை, மரவம், நாகம், திலகம், மருதம், சேடல், செருந்தி, செண்பகம், பாதிரி யாகிய மரங்கள் மலர் விரிந்து விளங்குவன பூந்து கிலாகவும், அதன் அகவாயிலுள்ள குருகு, தளவம், முசுண்டை, அதிரல், கூதாளம், குடசம், வெதிரம், பகன்றை, பிடவம், மயிலை என்னும் தூறுகளும் கொடிகளும் மலர்ந்து பின்னிக்கிடப்பன மேகலையாக வும் அழகு செய்கின்றனவாம்! வையையாறு முழுதும் நீர் புறந்தோன்றாமல் மலர்களால் மூடப்பட்டிருப் பது அவள் கண்ணகிக்கு மேல் வருந்துன்பத்தை அறிந்து 'புண்ணிய நறுமலர் ஆடை போர்த்துக், கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தடக்கியது' போல்கின்ற தாம்! இவற்றிலிருந்து இயற்கைப் பொருள்களின் காட்சியில் இளங்கோவின் உள்ளம் எவ்வாறு ஈடுபட் டிருந்த தென்பதும் தாம் கண்டு நுகர்ந்த அப் பொருள்களைக் கதையில் எங்ஙனம் ஏற்ற பெற்றி யமைத்துச் சுவை யூட்டுகின்றனரென்பதும் புலனு கின்றன.

இனி, சிலப்பதிகாரத்தில் காட்சிக் காதை என்ப தொன்றுண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் படிமஞ் செய்தற் பொருட்டு இமய மலையிற் கற் கொள்ளக் கருதினன் என்பது அக்காதையின் முடிந்த பொருளாயினும், குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை வளங் களை அவன் கண்டு களித்தமை அதன் முற்பகுதி யாகவுள்ளது. செங்குட்டுவன் மஞ்சுசூழ் சோலை மலைவளங் காண்டற் பொருட்டாக தன் தேவியாகிய வேண்மாளுடனும், விளையாட்டிற்குரிய பலவகைப் பொருளுங் கொண்டு தானைகள் சூழ வஞ்சி நகரி னின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று பேராற்றின் கரையை அடைகின்றான். அவ்வியாறானது 'கோங்கம் வேங்கை தூங்கிணர்க் கொன்றை, நாகம் திலகம் நறுங்காழாரம்' ஆகிய பலவற்றினின்றும் உதிர்ந்த பூக்களின் பரப் பினால் புனல் தோன்றாது மறைய, நெடியோன் மார்பில் ஆரம்போன்று பெரிய மலையைக் குறுக்கிட்டுச் செல்லா நின்றது. அதன் அடைகரையிலுள்ள மணல் எக்கரில் அரசன் முதலானோர் சென்று ஒருங்கிருக் கின்றனர். அங்கே குன்றக் குறவர்களின் குரவை யிற்கொடிச்சியர் பாடும் பாட்டினோசையும், செவ் வேளைப் பூசிக்கும் வேலனது பாட்டின் ஓசையும், தினை குற்றுவோரது வள்ளைப் பாட்டோசையும் புனத் திலே கிளியோட்டுதல் முதலிய வற்றானெழும் ஓசை யும், இறாலினின்றும் தேனெடுக்கும் குறவரோசையும் முழவென ஒலிக்கும் அருவியின் ஓசையும், புலியொடு போர் செய்யும் யானையின் ஓசையும், பரணின் மேலுள் ளவன் விலங்கினைக் கடிந்தோட்டும் ஓசையும், குழி யில் விழுகின்ற யானையின் பாகர் செய்யும் ஓசை

யும், இயங்குகின்ற படைகளின் ஓசையோடு ஒருங் கெழுவனவாயின. அவ்வோசை யின்பத்தை நுகர்ந் திருக்கும் பொழுது வேங்கை மரத்தின் நிழலில் கண்ணகி கோவலனோடு தேவ விமானத்தில் ஏறிச் சென்ற அதிசயத்தைக் கண்ட குன்றக் குறவர்கள் அதனைத் தங்கள் மலைநாட்டுக்கு வேந்தனாகிய செங் குட்டுவற்கு அறிவிக்கக் கருதிப் பல காணிக்கைப் பொருள்களோடும் வந்து அரசனைக் கண்டு தெரிவிக் கின்றனர். அவர்கள் கொணர்ந்த பொருள்கள் இவை யெனக் கூறும்வாயிலாக இளங்கோவடிகள் மலைவள மனைத்தையும் ஒருங்கு தொகுத்துக் காட்டுவது இயற்கையோடு அவர் எவ்வளவு பயின்றுள்ளார் என்பதனைப் புலப்படுத்தும். "யானை வெண்கோடும் அகிலின் குப்பையும், மான் மயிர்க்கவரியும், மதுவின் குடங்களும், சந்தனக் குறையும் சிந்துரக்கட்டியும், அஞ்சனத் திரளும், அணியரிதாரமும், ஏலவல்லியும் இருங்கறிவல்லியும், கூவை நூறும், கொழுங்கொடிக் கவலையும், தெங்கின் பழனும் தேமாங்கனியும், பைங் கொடிப் படலையும், பலவின் பழங்களும், காயமும் கரும்பும் பூமலிகொடியும், கொழுந்தாட்கமுகின் செழுங்குலைத்தாறும், பெருங்குலை வாழையின் இருங் கனித்தாறும், ஆளியின் அணங்கும், அரியின் குருளை யும், வாள்வரிப் பறழும், மதகரிக் களபமும், குரங் கின் குட்டியும் குடாவடி யுளியமும், வரையாடுவ ருடையும் மடமான் மறியும், காசறைக் கருவும் மாசறு நகுலமும், பீலி மஞ்ஞையும் நாவியின் பிள்ளை யும், கானக்கோழியும் தேமொழிக்கிள்ளையும்" ஆகிய இவற்றை மலைவாணர் தலையிற் சுமந்துவந்து வைத்து

"ஏழ்பிறப்படியேம், வாழ்க நின் கொற்றம்" என வாழ்த்தி, பின்பு, கண்ணகி வானுற்ற செய்தியைக் கூறுகின்றனர்.

ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பம் விளைப்பனவாகிய மலை படுபொருள் அனைத்தையும், ஓர் காட்சி மன்றத்தில் தொகுத்துவைப்பதுபோல் இங்கெடுத்தியம்பியுள்ள இது மலைநாட்டு மன்னன் மைந்தராகிய அவர் மலையின் இயற்கை வளங்களை எவ்வளவு நன்கறிந்துள்ளார் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது.

---

8. பதிற்றுப்பத்து

பதிற்றுப்பத்து என்பது சங்கப்புலவர்களாலே பாடித் தொகுக்கப் பெற்ற எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று ; புறப்பொருள் பற்றிய நூறு அகவற்பாக்களால் ஆகியது. பப்பத்துப் பாட்டுக்கள் உள்ள பத்துப் பகுதியாக அமைந்திருத்தலின் இதற்குப் பதிற்றுப்பத்து என்பது பெயராயிற்று. ஒவ்வொரு பத்தும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு அரசரைக்குறித்து ஒவ்வொரு புலவர் பாடியனவாகலின் இந்நூல் பத்துப் பகுதியுடைய தாயிற்றென்க. இந்நூல் முழுவதும் சேர மன்னர்களையே பாராட்டுவதும், ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் என்பன குறிக்கப்பட்டிருப்பதும், ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் வரலாற்றுக் குறுப்புக்கள் அடங்கிய பதிகம் ஒவ்வொன்று அமைந்திருப்பதும் ஏனைத் தொகை நூல்களில் இன்றி இதன்கண் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளாகும். ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் எட்டாம் பத்துப்போல இந்நூலின் நாலாம் பத்து அந்தாதியாக அமைந்துளது. எனவே, அந்தாதி பாடுதற்குச் சங்கப் புலவர்களே அடிகோலி யுள்ளார்கள் என்பது போதரும். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் உள்ள சிறப்

புடைய தொடர் ஒன்று அவ்வப்பாட்டிற்குப் பெய ராக அமைந்திருத்தலை நோக்கின் அக்காலத்திருந்த அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சிப் புலவர்கள் செய்யுட் களிலே சொற்களையும் பொருள்களையும் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து சிறப்புடையன கண்டு களிகூர்ந்தனர் என்பது புலனும். பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாய கூத்த ராற்றுப் படைக்கு 'மலைபடுகடாம்' என்ற பெயர் வந்ததும் அறியற்பாலது.

பதிகங்கள் அவ்வப்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர், அவன் புரிந்த அரிய செயல்கள், பாடின புலவர் பெயர், செய்யுட்கள் பத்தின் பெயர், என்னும் இவற்றைப் புலப்படுத்துகின்றன. பதிகவிறுதியில் பாடிய புலவர் பெற்ற பரிசிலும், அரசன் ஆண்ட கால அளவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கால அளவானது பாடினோராலன்றிப் பின் வந்தோரால் எழுதப்பட்டிருத் தல் ஒருதலை. மற்றும், பதிகங்களில் பாட்டுடைத் தலைவர் பெயரேயன்றி அன்னோரையீன்ற தந்தை தாயர் பெயரும் காணப்படுதல் வியத்தற்குரியது. இவ் வாற்றால் பழைய சேரவேந்தர் சிலருடைய வரலாறு துணிதற்கு இந்நூற் பதிகச் செய்யுட்கள் பெரிதும் துணை செய்யா நிற்பன. பதிகங்கள் யாவும் முன்னர் ஆசிரிய நடையும், இறுதியிற் கட்டுரை நடையும் கொண்டிருத்தலின் உரைச் செய்யுட்களாம்.

இனி, இந்நூலின் முதற்பத்தும் இறுதிப்பத்தும் இறந்தன. ஏனைய இரண்டு முதலிய எட்டுப் பத்துக் களிலும் முறையே பாடப்பெற்றவர்கள் இமய

வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், கடல்பிறககோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் சேரவேந்தர் எண்மருமாம். பாடிய புலவர்கள் முறையே, குமட்டூர்க் கண்ணனார், பாலைக்கௌதமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், பரணர், காக்கைப்பாடினியார், நச்செள்ளையார் கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் என்னும் எண்மருமாம் இவர்களுள் காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார் பெண்பாற் புலவராவர்.

இப்புலவர்கள் பத்துப் பத்துப் பாட்டுக்கள் பாடியதற்காக அவ்வேந்தர்களிடம் பெற்ற பரிசில்கள் மருட்சியை விளைக்கக் கூடியன. குமட்டூர்க்கண்ணனார் உம்பற்காட்டு ஐநூறு ஊர் பிரமதாயமும், முப்பத்தெட்டு ஆண்டு தென்னாட்டு வருவாயிற் பாகமும், பெற்றாராம். காக்கைப்பாடினியார் அணி கலனுக்கென்று ஒன்பது துலாம் பொன்னும் நூறாயிரம் பொற்காசும் பரிசிலாகப் பெற்றாராம். இவ்வாறே ஏனோரும் பெற்றுள்ளார்கள். இவ்வரசர்களுடைய கொடைமடம் இருந்தவாறென்னே! இக்கொடைத் திறத்தில் இன்னும் வியக்கத்தக்க செய்தியும் உண்டு. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் தன்னைப் பாடிய பாலைக் கௌதமனாரை நோக்கி 'நீர் வேண்டியது கொண்மின்' என அவர் 'யானும் என் பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம்புகல் வேண்டும்' என்றுரைக்க, அவ்வரசன் சான்றோரைக் கேட்டு ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்

பிக்க, பத்தாம் பெருவேள்வியில் கௌதமனாரும் அவர் மனைவியும் சுவர்க்கமடைந்து விட்டனராம். இச்செய்தி, "நான்மறையாளன் செய்யுட்கொண்டு, மேனிலையுலகம் விடுத்தோனாயினும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. சோழன் படையாளர் சேரர் படையுடன் பொருது தோற்றுப் போகட்ட வேல் செல்வக் கடுங்கோ வாழிதானிடம் கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பல என்று பதிற்றுப்பத்திலேயே பெருங்குன்றூர் கிழார் பாடியுள்ளார். இவ்வாறே பதிகங்களிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் பலவற்றிற்கு வேறு சான்றுகளும் இருத்தலின், பதிகச் செய்திகள், பெரும்பாலும் உண்மை வரலாறுகளே யாதல்வேண்டும். பதிக ஆராய்ச்சி தனியே விரித்துரைக்கற்பாலதாகலின் அதனை இவ்வளவில் நிறுத்தி, நூலுட் புகுந்து பார்ப்போம்.

இந்நூற் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பெரும்பாலும் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகிய சேர மன்னர்களின் வீர வாழ்க்கையும், கொடைச் சிறப்பும், ஆட்சி முறையும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்வரசர்கள் தம் முன்னோர் ஒழுகிய நெறியிலேயே தாமும் நடந்து, நல்லமைச்சர்களையும் சான்றோர்களையும் துணையாகக்கொண்டு, தம் கீழ் வாழும் குடிகளை அவர்கட்கு எவ்வகை இன்னலும் நேராவண்ணம் பாதுகாத்து வந்தனர். தமக்குச் சினமூட்டிய பகைவர்களைப் பொருது தொலைத்து அவர்கள் நாட்டினை அழித்துப் பாழ்செய்து ஆண்டுக் கவர்ந்த பொருள்களை இரவலர்க்கு வாரி வழங்கினர். தம் புகழைப் பரப்பும் புலவர்கட்கு நாடும் ஊரும் நல்கினர்,

ஆடல் பாடல்களால் தம் அவையை அணிசெய்து இன்புறுத்தும் பொருநர்க்கும், பாணர்க்கும் களிறும் பரியும் பொற்றாமரையும், விறலியர்க்குப் பிடியும் அணியிழையும் வழங்கினர். அழகிலும், கற்பிலும், மிகச் சிறந்த தேவியருடன் கூடி இன்புற்று முதுநூன் முறைப்படி விருந்தோம்புதல் முதலியன செய்து இல்லறம் இனிது நடத்தினர். கோட்களின் நிலையால் பருவம் மாறி உலகெங்கும் வற்கடமுற்ற காலையும் அரசருடைய செங்கோன்மையால் அந்நாட்டு மக்கள் வேண்டும் பொருள்களைக் குறைவின்றிப் பெற்றுப் பசியும் பிணியுமின்றி இனிது வாழ்ந்துவந்தனர். இவை போன்ற செய்திகள் மற்றும் பல இந்நூற் செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றன.

> " ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்
> தென்னங் குமரியொ டாயிடை
> மன்மீக் கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே "

என்பதனால் நெடுஞ்சேரலாதனும்,

> " வடதிசை யெல்லை யிமய மாகத்
> தென்னங் குமரியொ டாயிடை யரசர்
> முரசுடைப் பெருஞ்சமந் ததைய வார்ப்பெழச்
> சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவி னழித்த
> போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ

என்பதனால் செங்குட்டுவனும் இமயமுதல் குமரிவரையுள்ள அரசர்களை வென்று விளங்கினர் என்பது பெறப்படும்.

> " அச்சம் பொய்ச்சொ லன்புமிக வுடைமை
> தெறல்கடு மையொடு பிறவுமிவ் வுலகத்
> தறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடை யாகும்
> தீதுசே ணிகந்து நன்றுமிகப் புரிந்து "

என்பது, அறவாழி செல்லுதற்குத் தடையாகும் அச்சம், பொய், பொருட்பற்று, கருந்தண்டம் முதலிய தீயகுணஞ் சிறிதுமின்றி நல்லனவே புரிந்து ' செல்கெழு குட்டுவன் ' குடியோம்புதலையும்.

> " உயிர்போற் றலையே செருவத் தானே
> கொடைபோற் றலையே யிரவலர் நடுவட்
> பெரியோர்ப் பேணிச் சிறியோரை யளித்தி
> நின்வயிற் பிரிந்த நல்லிசை கனவினும்
> பிறர்நசை யறியா "

என்பது " பெருஞ்சேரலிரும்பொறை "யின் வீரம், கொடை, அடக்கம், இரக்கம், புகழ் என்பவற்றையும் இனிது புலப்படுத்துகின்றன.

பொய்யா நாவிற் கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் செல்வக் கடுங்கோவின் வாய்மையைப்பற்றி,

> " நிலந்திறம் பெயருங்காலை யாயினும்
> கிளந்த சொல்நீ பொய்ப்பறி யலையே "

என்றும்,

> " நகையினும் பொய்யா வாய்மை "

என்றும் கூறியிருப்பதும், அவனது ஈகையைக் குறித்து,

> " ஈத்தது இரங்கான் ஈத்தொறு மகிழான் "

என்றும்,

> " மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி "

என்றும் கூறியிருப்பதும், அறிந்து மகிழற்பாலன. மற்றும் அவர் தம் ஆருயிர் நண்பனும் வள்ளன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகியவனும் ஆய வேள்பாரி

துஞ்சியபின் செல்வக் கடுங்கோவின் உயரிய பண்பு களால் ஈர்க்கப்பட்டு வந்ததனைக் கூறுவது நெஞ்சினை உருக்கும் சீர்மையது. நெடுஞ்சேரலாதனது ஈகையின் சிறப்பு,

> " மாரி பொய்க்குவ தாயினும்
> சேர லாதன் பொய்யலன் நசையே."

எனவும்,

> " எமக்கும் பிறர்க்கும் யாவ ராயினும்
> பரிசின் மாக்கள் வல்லா ராயினும்
> கொடைக்கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன் "

எனவும் பாராட்டப்பெற்றுள்ளது. மற்றும்,

> " வாய்ப்பறி யலனே வெயிற்றுக ளனைத்தும்
> மாற்றோர் தேஎத்தும் மாறிய வினையே "

எனவும்,

> " கண்ணின் உவந்து நெஞ்சு அவிழ்பு அறியா
> நண்ணார் தேஎத்தும் பொய்ப்பு அறியலனே "

எனவும் போந்தன அவனுடைய வினைத்தூய்மையை யும் வாய்மையையும் நன்கு விளக்குகின்றன. ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் ஈகைத்திறம் அவன் தன்னாட்டில் வறுமையின்மையால் இரவலர் வாரா ராயினும் பிற நாடுகளிலுள்ள இரவலர்களை தேரில் ஏற்றி வரச் செய்து அவர்களுக்கு உணவளிப்பன் என்றும், அவன் ஒண்ணுதல் மகளிர் துனித்த கண்ணினும் பார்க்கில் இரவலர் புன்கணுக்கு அஞ்சுவன் என்றும் பாராட்டப் பெற்றுளது.

இனி, அவ்வரசர்களின் தேவிமாருடைய எழில், இன்குணம், கற்பு முதலியன எங்ஙனம் புகழப்படு கின்றன என்பதனை நோக்குவோம்:—

"வானுறை மகளிர் நலன் இகல் கொள்ளும்
வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பின்
கொடுங் குழை"

"ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயல்
ஊடினும் இனிய கூறும் இன்னகை
அமிர்துபொதி துவர்வாய் அமர்த்த நோக்கின்
சுடர்நுதல் அசை நடை"

"ஒலிந்த கூந்தல் அறஞ்சால் கற்பின்
குழைக்குவிளக் காகிய ஒண்ணுதற் பொன்னின்
இழைக்குவிளக் காகிய அவ்வாங்குந்தி
விசும்புவழங்கு மகளிருள்ளுஞ் சிறந்த
செம்மீன் அனையள்".

"அடங்கிய கொள்கை ஆன்ற அறிவில்
தோன்றிய நல்லிசை ஒண்ணுதல் மகளிர்,"

"வேய்புரைபு எழிலிய விளங்கிறைப் பணைத்தோள்
காமர் கடவுளும் ஆளுங் கற்பின்
சேணாறு நறுநுதற் சேயிழை"

"வாழ்நா ளறியும் வயங்கு சுடர்
நோக்கத்து மீனொடு புரையும் கற்பின்
வாணுதல் அரிவை"

"ஆறிய கற்பிற் றேறிய நல்லிசை
வண்டார் கூந்தல் ஒண் டொடி."

என்றிவ்வாறு வருவன பலவுள. இவற்றிலிருந்து அவர்கள் தேவமாதரினும் விஞ்சிய அழகுடையர், அருந்ததியினும் மேம்பட்ட கற்புடையர், ஆன்ற அறிவுடையர், அடங்கிய கொள்கையுடையர், ஊடற்காலத்தும் இனிய மொழியே கூறுபவர், இத் தகைய பண்புகளால் மிக்க புகழ்மேவப் பெற்றவர் என அறியப்படுகின்றனர். அவர்கள் நெற்றி, காதணியாகிய குழைக்கு விளக்கந் தருமாம். மேனி யின் அழகு அணிகலங்களுக்கு ஒளியை நல்குமாம். அவர்கள் கற்பானது அறஞ்சால் கற்பு எனவும்,

ஆறிய கற்பு எனவும் போற்றப்படுகின்றது. மற்றும், அன்னோருடைய கூந்தல், நுதல், வாய், தோள், மார்பு, நடை முதலியவற்றை நல்லிசைப் புலவர்கள் சுருக்கமும் தெளிவும் இனிமையுமுடைய சொற்றொடர்களால் இயற்கை வரம்பு கடவாது பாராட்டுந் திறன் கற்போர்க்குக் கழிபேரின்பம் பயப்பதாகும். புலவர்கள் அம்மாதராரின் பண்புகளைக் கூறி, அத்தகைய ஆயிழை கணவ, ஒண்டொடி கணவ, என்றிங்ஙனம் அரசர்களை விளிப்பது அவ்வரசர்களும் புலவர்களும் அம்மகளிரை மிக நன்கு மதித்துப் போற்றினமைக்குச் சான்றாகும்.

இனி, இங்ஙனம் கற்பிற்சிறந்த பொற்புறு மனைவியருடன் கூடி இல்லறம் நடத்தும் இவ் வேந்தர்கள், வைதிக வொழுக்கம் தலைநின்று, தேவர் கடன், முனிவர் கடன், பிதிரர் கடன், என்பனவற்றை ஆற்றி வந்தவரென்பது,

"வேள்வியிற் கடவுள் அருத்தினை கேள்வி
உயர்நிலை யுலகத்து ஐயர் இன்புறுத்தினை
வணங்கிய சாயல் வணங்கா வாண்மை
இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப்பேணி
தொல்கடன் இறுத்த வெல்போரண்ணல்",

"கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது
வேள்வி வேட்டனை உயர்ந்தோ ருவப்ப, ..
....
....
....
காவற் கமைந்த அரசு துறை போகிய
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை இவணர்க்கு
அருங்கடன் இறுத்த செருப்புகல் முன்ப"

என்றிங்ஙனம் வருவனவற்றால் அறியப்படும். மற்றும்

இவ்வரசர்களிலே மெய்யுணர்வும், தவவொழுக்கமும் உடையராய் விளங்கினாரும் உளர். அரிசில் கிழார் என்னும் புலவர் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை நோக்கி, "நீ முன்னூலின் விதியை அறிந்து விரதங்களில் வழுவாது நின்று வாரோருவக்கும் வண்ணம் வேள்வி வேட்டல் முதலிய கடன்களையெல்லாம் ஆற்றியுள்ளாய்; ஆயின் அவற்றை யான் வியந்திலேன்; கலையெலாம் உணர்ந்த நரை மூதாளனாகிய நின் புரோகிதனுக்குத் தவத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறி அதன் கண் ஏவிய நின் தவவொழுக்கத்தையும் பேரறிவையும் கண்டு வியந்தேன் என்பார்,

> "அன்னவை மருண்டனெ னல்லே னின்வயின்
> முழுதுணர்ந் தொழுக்கு நரைமூ தாளனை
> வண்மையும் மாண்பும் வளனு மெச்சமும்
> தெய்வமும் யாவதுந் தவமுடை யோர்க்கென
> வேறுபடு நனந்தலைப் பெயரக்
> கூறினை பெரும நின் படிமை யானே"

என்று பாடியுள்ளமை காண்க.

மற்றும், இதன்கண், சேரவேந்தர்கள், நால்வகைப் படையுடன் சென்று மாற்றாரோடு பொருதலும், பகைவருடைய காவல் மரங்களைத் தடிந்து அவற்றால் முரசு செய்தலும், களவேள்வி வேட்டலும், மகளிரொடு குரவையாடுதலும், அயிரை மலையிலுள்ள கொற்றவையை வழிபடுதலும், முதலாய எத்தனையோ பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. புலவரொருவர் ஓர் அரசனை வாழ்த்துமாறு காட்டி இவ்வுரையினை முடிப்போமாக.

"நின்னாள் திங்க ளனையவாக; திங்கள்
யாண்டோ ரனைய வாக; யாண்டே
யூழி யனைய வாக; வூழி
வெள்ள வரம்பின வாகென உள்ளிக்
காண்கு வந்திசின்."

---

9. திணை மயக்கம்

> " திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே
> நிலனொருங்கு மயங்குத லின்றென மொழிப
> புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே "

> " உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே."

> " எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
> அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
> வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்."

என்னும் தொல்காப்பிய அகத்திணையியற் சூத்திரங்கள் திணை மயக்கம் உணர்த்த எழுந்தன,

> " முத்திறப் பொருளுந் தத்தந் திணையொடு
> மரபின் வாராது மயங்கலு முரிய."

என்னும் அகப்பொருள் விளக்கச் சூத்திரமும் அது. இவை ஒரு நிலத்தில் வேறு திணைக்குரிய உரிப் பொருளாகிய ஒழுக்கமும், கருப்பொருள்களும் மயங்கி வருதலையே பெரும்பான்மை யுணர்த்துவன என்பது இவற்றின் உரையால் அறியலாகும். அங்ஙனம் மயங்கி வருதற்குச் சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுட்களிலிருந்து உரையாளர்கள் பல உதாரணங் காட்டியுள்ளார்கள். கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினுள் வேறு திணைக் குரிய பூக்கள் மயங்கி வந்தவாறுங் காண்க.

இப்பொழுது திணைமயக்கமென்று பலரால் அறி யப்படுவது அகப்பொருள் கூறும் இத்திணைமயக்க

மன்று; ஒரு நிலம் மற்றொரு நிலத்துடன் நெருங்கி யிருத்தலால் ஒன்றற்குரிய கருப்பொருள்கள் முதலி யன மற்றொன்றிற் சென்று பொருந்துதல் என்பதே.

சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கற்கால் கொண்டு நீர்ப்படைசெய்து மீளுமுன் அவன் மனைவி வஞ்சி நகரத்தின் அரண்மனையில் பள்ளிக் கட்டிலின் மீது துயிலின்றியிருத்தலை வருணிக்கும் இளங்கோ வடிகள்,

> "குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாணியும்
> தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்
> கோவல ரூதும் குழலின் பாணியும்
> வெண்டிரை பொருத வேலைவா லுகத்து
> அஞ்சொற் கிளவிய ரந்தீம் பாணியும்
> ஓர்ந்துட னிருந்த கோப்பெருந் தேவி"

என்று கூறி நால்வகை நிலமும் வஞ்சிக்கு அருகில் இருத்தலை விளக்கினார். அரும்பதவுரைகாரரும் "ஓர்த்து உறங்காத தேவியென்றது நாலு நில அணிமையுங் கூறிற்று" என்றார். இங்ஙனம் ஒரு நாட்டின்கண் நிலங்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி அவற்றின் கருப்பொருள் முதலியன மயங்கியிருத்தலை அந்நாட்டிற்கு ஒரு சிறப்பாகக்கொண்டு புலவர்கள் அழகுறப் புனைந்து கூறிவந்திருக்கின்றனர். சங்கச் செய்யுளாகிய பொருநராற்றுப் படையில் 180-முதல் 225-முடியவுள்ள அடிகளில் இத் திணை மயக்கம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒரு பகுதி பின் வருவது:

> "தேனெய் யொடு கிழங்கு மாறியோர்
> மீனெய் யொடு நறவு மறுகவும்,

> தீங்கரும்போ டவல் வகுத்தோர்
> மான் குறையொடு மது மறுகவும்,
> குறிஞ்சிப் பரதவர் பாட, நெய்தல்
> நறும்பூங் கண்ணி குறவர் சூடக்,
> கானவர் மருதம்பாட, அகவர்
> நீணிற முல்லைப் பஃறிணை நுவலக்,
> கானக் கோழி கதிர்குத்த,
> மனைக்கோழி தினைக் கவர,
> வரைமந்தி கழி மூழ்கக்,
> கழிநாரை வரையி றுப்பத்,
> தண் வைப்பின் நாறுடு குழீஇ."

குறிஞ்சி நிலத்துக் குறவர் தேனையும் கிழங்கையும் நெய்தனிலத்திலே விற்று அங்குள்ள மீனின் நெய்யும் மதுவும் வாங்குதலும், மருத நிலத்துக் களமர் கரும்பையும் அவலையும் குறிஞ்சி நிலத்தில் விற்று அங்குள்ள மான்றசையும் தேனுங் கொள்ளுதலும், நெய்தனிலத்துப் பரதவர் குறிஞ்சிப் பண் பாடுதலும், குறிஞ்சி நிலத்துக் குறவர் நெய்தற் பூச்சூடுதலும், முல்லை நிலத்து ஆயர் மருதப் பண்ணும், மருத நிலத்தவராகிய அகவர் முல்லைப் பண்ணும் பாடுதலும், முல்லையிலுள்ள கோழி மருதத்தில், நெற்கதிரையும், மருதத்திலுள்ள மனைக்கோழி குறிஞ்சி சார்ந்த முல்லையிலுள்ள தினையையும் கவர்ந்துண்டலும், குறிஞ்சியிலுள்ள மந்தி நெய்தலின் கழியில் மூழ்குதலும், நெய்தலின் கழியிலுள்ள நாரை குறிஞ்சியிடத்து மலையிற் சென்று தங்குதலும் இயற்கை நெறி பிறழாமல் இதிற் கூறியிருப்பது கற்பார்க்குப் பெரியதோர் இன்பம் பயப்பதாகும்.

> "கொடிச்சியர் புனத்தயற் குறிஞ்சி நெய்பகர்
> இடச்சியர் கதுப்பயற் கமழும் ஏழையங்

கடைச்சியர் களை யெறிகுவளை கானல்வாய்த்
தொடுத்தலர் பிணையிலார் குழலுட் டோன்றுமே."
"கலவர் தஞ்சிறுபறை யிசையிற் கைவிளைப்
புலவர் தேம்பிழி மகிழ்குரவை பொங்குமே;
குலவுகாற் கோவலர் கொன்றைத் தீங்குழல்
உலவு நீளசுணமா வுறங்கு மென்பவே"

இவ்விரண்டும் சூளாமணிச் செய்யுட்கள். முல்லை நிலத்து ஆய்ச்சியர் குறிஞ்சிப் பூவையும், நெய்தனிலத்து நுளைச்சியர் மருதத்துப் பூவையும் சூடிக்கொள்வர் என்றும், நெய்தனிலத்து நுளையர் பறையோசையால் மருத நிலத்து உழவர் குரவை விளக்கமுறுமென்றும், முல்லை நிலத்துக் கோவலர் குழலிசையால் குறிஞ்சி நிலத்து அசுணமா உறங்கும் என்றும் இவற்றிற் கூறப் பட்டமை காண்க.

இனி தெய்வ மணக்குஞ் செய்யுளியற்றவல்ல சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தே தொண்டை நாட்டின் வளமுரைக்குமிடத்து ஆறு செய்யுட்களில் திணை மயக்கங் கூறியுள்ளார். அவற் றுள் ஒன்று பின் வருவது;

"கவரும் மீன்குவை கழியவர் கானவர்க்களித்துச்
சிவலுஞ் சேவலும் மாறியும் சிறுகழிச் சியர்கள்
அவரை ஏனலுக் கெயிற்றியர் பவளமுத் தளந்தும்
உவரி நெய்தலும் கானமும் கலந்துள ஒழுக்கம்."

நெய்தனில மாக்கள் மீனினங்களைப் பாலை மாக்க ளுக்கு விற்று அவரிடமிருந்து சிவலும் சேவலும் வாங்குவர் என்றும், பாலைநில மகளிர் அவரை தினைகளை நெய்தல் மகளிர்க்கு விற்று அவரிடமிருந்து பவளமும் முத்தும் வாங்குவர் என்றும் இதிற்

கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டிலமைந்துள்ள சில நுண் பொருள்கள் அறியற்பாலன. ஈண்டுக் கானவரென்பார் பாலை மாக்கள். பாலையாவது முல்லையும் குறிஞ்சியும் கலந்து திரிந்ததென்பது.

> "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
> நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
> பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்."

என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாகும். சேக்கிழார் குரிசிலே,

> "கோலமுல்லையுங் குறிஞ்சியு மடுத்த சில்லிடங்கள்
> நீலவாட்படை நீலிகோட்டங்களு நிரந்து
> காலவேனிலிற் கடும்பகற் பொழுதினைப் பற்றிப்
> பாலையுஞ் சொல லாவன வுள பரன் முரமபு."

என்று கூறி வைத்துள்ளார், இங்ஙனம் முல்லையுங் குறிஞ்சியும் பாலையாயினமையின் அவ்விருதிணைக்கு முரிய கருப்பொருள்கள் பாலைக்குரியவாதல் சாலும். இக்கருத்தானே முல்லைக்குரிய சிவலும் அவரையும், குறிஞ்சிக்குரிய குயிற்சேவலும் தினையும் இதில் பாலைக் குரியவாகக் கூறப்பட்டனவென்க. இச் செய்யுளி லுள்ள மற்றொரு நயம் திணைமயக்க புணர்த்தும் இதனில் சொற்களையும் மயங்கவைத் திருப்பதாகும். எயிற்றியர் அவரையேனலுக்குச் சிறு கழிச்சியர்கள் பவளமுத்தளந்தும் என நிற்கப்பாலவாகிய சொற்கள் மாறி மயங்கி நிற்றல் காண்க.

இனி, பரஞ்சோதி முனிவர், சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலானோர் பாடிய திணைமயக்

கங்களுக்கு அளவில்லை. அவற்றையெல்லாம் இங்கு எடுத்துக காட்டப்புகின் இவ்வுரை மிக விரியுமாகலின், அணிமைக் காலத்திருந்த அறிஞர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய மனோன்மணீயத்திலுள்ள திணைமயக்கப் பகுதியொன்றை மாத்திரங் காட்டி இதனை முடிக்குதும்;

"வஞ்சிநாடதனில் நன்செய் நாடெனச்
செந்தமிழ் வழங்கும் தேயமொன்றுளது ; அதன்
அந்தமில் பெருவளம் அறியார் யாரே?
மருதமும் நெய்தலும் மயங்கி அங்கெங்கும்
புரையறு செல்வம நிலைபெற வளரும் ;
மழலை வண்டானம புலர்மீன கவர
ஓம்புபு நுளைச்சியர் எறிகுழை. தேன்பொழி
புன்னை நுண்டாதாற் பொன்னிறம் பெற்ற
எருமையின் புறத்திருந்து இருஞ்சிறை புலர்த்தும்
அலைகடற் காக்கைக்கு அலக்கண் விளைக்கும் ;
கேதகை மலர் நிழல் இனமெனக் கருதித்
தாராத் தழுவிடச் சார்தரச் சிரித்த
ஆம்பல்வாய் கொட்டிடும கோங்கலாத் தாதே ;
வால்வளை சூல் உளைந்து ஈன்றவெண் முத்தம்
ஓதிமக் குடம்பையென்று உன்னுபு காலாற்
பருந்தினம் கவர்ந்து சென்று அடம்பிடைப் புதைக்கும் ;
கரும்படு சாலையின் பெரும்புகை மண்டக்
கூம்பிய நெய்தற் பூந்தளிர் குளிர
மேய்ந்தகன் காரா தீம்பால் துளிக்கும் ;
அலமுகம தாக்குழி அலமரும் ஆமை
நுளைச்சியர் கணவரோ டிழைத்திடும் ஊடலில்
வழித்தெறி குங்குமச் சேற்றிடை ஒளிக்கும் ;
பூஞ்சினை மருதிடை வாழ்ந்திடும் அன்றில்
நளிமீன் கோட்பறை விளிகேட் டுறங்கா ;
வேயென வளர்ந்த சாய்குலைச் சாலியில்
உப்பார் பஃறி யொருநிறை பிணிப்பர் ;

....

நன்னீர்ப் பெருக்கும் முந்நீர் நீத்தமும்
எய்யா தென்றும் எதிர்த்திடும் பிணக்கில்
நடுக்கடல் நன்னீர் சுவைத்திடும் ஒருகால்
மரக்கலம் வந்திடும் வயற்கரை ஒருகால்."

10. கலித்தொகை மாண்பு

உலகின்கண் எல்லா உயிர்களும் இன்பத்தை விழைகின்றன. எனினும், மக்களொழிந்த ஏனைய உயிர்கள் யாவும் உணவும் இணைவிழைச்சும் முதலியவற்றால் என்றும் ஒரு பெற்றியே சிறுச்சிறு இன்பந் துய்த்துவருதலன்றி, அவ்வின்பத்தைப் பெருக்கவும், ஏனைத் துன்பத்தைத் தவிர்க்கவும் வகையறியாதனவா யுள்ளன. மக்கள்மட்டுமே தம் பகுத்தறிவு கொண்டு முயன்று பொருளீட்டியும் அறம் புரிந்தும், அவை சார்பாக இவ்வுலகில் நுகரும் இன்பத்தை மேன்மேற் பெருகச் செய்தற்கும், மறுமையின்பினையும் என்றும் நிலையாய வீட்டின்பினையும் எய்துதற்கும் உரியராகின்றனர். எனவே மக்களாலெய்தலாகும் பேறுகள் இன்பம், பொருள், அறம், வீடு என்னும் நான்குமாதல் பெற்றும். ஈண்டு இன்பம் என்றது இம்மையின்பமாகும். இந் நான்கினையும் அகம், புறம் என இருவகைப்படுத்துரைப்பது தமிழ் நூன் முறை. அகப்பொருளாவது இன்பம். ஏனைய புறப்பொருள் எனப்படும்.

இம் மலர்தலை யுலகில் மக்கள் துய்க்கும் இன்பம் பல திறத்தவாயினும், அவை பலவற்றுள்ளும் உலக

வளர்ச்சிக்கும், உயிர்களின் மலர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாததும், ஒரு காலத்தொரு பொருளால் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடையதுமாகிய காமவின்பமே நூலோரால் இன்பமெனப் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது. ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாது யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவ தொன்றாகலின், அஃது அகப் பொருள் எனப்படுவதாயிற்று. இவ்வின்பத்தினை எத்துணையும் விழுமி தாக்குதற்குத் தொல்லை நல்லாசிரியன்மார் கண்ட வித்தகத் திறங்கள் பல. அவை அனைத்தும் 'புலனெறி வழக்கு' என்பதில் அடங்கும்.

புலனெறிவழக்காவது, உலகத்து ஆடவரும் மகளிரும் உலகியலாற் கூடியொழுகும் ஒழுக்கத்துடன் நாடக வழக்காய புனைந்துரையும் சேர்த்துப் புலவராயினார் செப்பஞ் செய்தமைத்ததோர் திப்பிய நெறி. புலநெறி வழக்கிலே ஒத்த அன்புடைய தலைவனுந் தலைவியுங் கூடியொழுகும் ஒழுக்கம் 'களவு' எனவும் 'கற்பு' எனவும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் களவாவது உருவும், திருவும், பருவமும், குலனும், குணனும், அன்பும் முதலியவற்றால் ஒத்த தலைமகனும், தலைமகளும் அடுப்பாருங் கொடுப்பாருமின்றிப் பால்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடியொழுகுவது. கற்பாவது அவ்விருவரும் முறைப்படி வரைந்துகொண்டு இல்லிலிருந்து அறம்புரிந் தொழுகுவது. இவ்விருதிறத்தும் தலைமக்கள் ஒழுக்கம் புணர்

தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என ஐவகைப்பட்டு நிகழுமென்பதும், அவை முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்திணைக்கும் உரியவாமென்பதும், அகத்திணைகள் முதல், கரு, உரி எனப் பாகுபாடெய்துமென்பதும், களவொழுக்கமானது இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற் கூட்டமென நால்வகையான் நிகழுமென்பதும், களவின்கண் தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும் என்னும் இம்முறையானே அறத்தொடு நிலை நிகழுமென்பதும், இருகைகோளினும் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியார் இன்னின்னார் என்பதும், அவர் இன்னின்ன நெறிப்பாடுடையர் என்பதும், தலைவற்கு இவ்விவ்வேதுவாற் பிரிவு நிகழும் என்பதும், அவன் மீண்டு வரும் பொழுதும் முறையையும் இவ்விவை என்பதும், பிறவும் புலனெறிவழக்கிடைக் காணப்படுகின்றன.

'இறையனாரகப்பொருள்' உரையாசிரியர் இதனை 'இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோரொழுக்கம்' என்றே பலவிடத்தும் வற்புறுத்திச் சொல்லா நிற்பர். எனினும் உலகியலும் புனைந்துரையும் விரவியதே புலனெறி வழக்காமெனல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரின் கருத்தென்பது,

> "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
> பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"

என்பதனாற் பெறப்படும். இதன் உரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், "புனைந்துரை வகையிற் கூறுப வென்றலின் புலவர் இல்லனவும் கூறுபவாலோ

வெனின், உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகல் அறமெனக் கருதி, அந் நல்லோர்க்குள்ளனவற்றிற் சிறிதில்லனவும் கூறுதலின்றி, யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறார்" என்றுரைப்பது சிந்திக்கற்பாலது.

இவற்றிலிருந்து, களவுக்கூட்டமென்பது தமிழ் நாட்டு ஐந்திணை மக்களிடம் இயல்பாக நிகழ்ந்து வந்த தொன்றென்பதும், அவர்கள் முதற்கண் களவில் அளவளாவியிருந்து பின் வரைந்துகொள்ளும் ஒழுகலாறுடையர் என்பதும், இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நல்லிசைப்புலவர்கள் சுவை பயப்பனவாகிய கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தொகுத்துப் புலனெறிவழக்கினை அமைத்துள்ளாரென்பதுங் கருதற்பாலவாகின்றன. மலைநாட்டு முதுவர் முதலாயினார்பால் இஞ்ஞான்றும் காணப்படும் ஒழுகலாறுகள் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவனவாகும். களவுக்கூட்டம் புலனெறியன்றி உலகியலானும் ஐந்திணை மக்களிடை நிகழ்தலுண்டென்னுங் கருத்தினர் நச்சினார்க்கினியரென்பது,

> "முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
> தவலருஞ் சிறப்பி னைந்நிலம் பெறுமே"

என்னும் களவியற் சூத்திரத்திற்கு அவருரைத்த உரையால் அறியப்படும். மலைவாணரிடம் இவ்வொழுக்கம் பெரு வழக்கமாயினமைகொண்டே தொல்லாசிரியன்மார் குறிஞ்சிக்கண் புணர்ச்சியை அமைத்தனர் போலும். எனினும் கூடுதல் முதலிய உரிப்பொருள்

கட்கு நிலமும் காலமும் வரையறை செய்திருப்பதில் நாடக வழக்கு இயைந்துள்ளமை தேற்றம்.

இவ்வாறு புலனெறியிற் புணர்ந்துரைகள் புகுத்தப்பட்டமையின் நோக்கம் தலைமக்களின் அகவுணர்ச்சியாகிய அன்பினைப் பலவாறும் வெளிப்படுத்துதலே யாதல் வேண்டும்.

ஐந்திணை யொழுக்கமானது அன்பின் பாலதென்பது,

"அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை"

எனத் தொல்காப்பியமும்,

"அன்பினைந்திணைக் களவெனப் படுவது"

எனவும்,

"களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்
உளநிக ழன்பின் உயர்ச்சி மேன"

எனவும் இறையனார் களவியலும் கூறுதலாற் போதரும்.

புலனெறிவழக்கிடைக் காணப்படும் தலைமக்களின் வியக்கத்தக்க அன்பின் திறனும், தலைவியது கற்பின் திண்மையும் முதலாய அகவுணர்ச்சி மேம்பாடெல்லாம் தமிழ் நன்மக்களின் உலகியலான உணர்வொழுக்கவுயர்ச்சியினின்றும் உதித்தனவேயாகும். புலனெறிவழக்கினை யாத்த தமிழ்ப்புலவர்களின் உள்ளத்தே மலர்ந்த அவ்வுயர் பண்புகள் ஏனைத் தமிழ் மக்கள் அகத்தில் முகிழ்த்தில எனல் யாங்ஙனம் அமையும்?

களவொழுக்கமானது ஆரிய மக்களின் எண்வகை மன்றலுள் ஒன்றாய யாழோர் கூட்டத்தை ஒப்பது எனக் கூறப்படுவது, இருவர் தமியராய் எதிர்ப்பட்டுக் கூடுதலாகிய ஒரு புடை ஒப்புமை கருதியே யாகும். யாழோர் கூட்டத்தில் பின் கற்பு நிகழ்தல் ஒருதலை யன்று. களவுக் கூட்டமோ கற்பின் இன்றியமையாமையை யுடையது. மற்றும், புலனெறி வழக்கிற் பலவாறும் புகழ்ந் துரைத்தற்கேற்ற உழுவலன்பின் விழுமிய திறனெல்லாம் களவுக்கே சிறப்புரிமை யுடையன. 'சொற்பால் அமுதிவள் யான் சுவையென்ன' என்னும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவைச் செய்யுளும், அதற்குப் பேராசிரியர் எழுதிய உரையும் அவ்வன்பின் சிறப்பினை நன்கு விளக்குதல் காண்க. மகளிர்க்கு உயிரினும் நாண் சிறந்ததென்பதும் அதனினுங் கற்புச் சிறந்த தென்பதும் களவியலின் தெளி பொருளாக உள்ளன. இத்தகைய நாணுங் கற்பும் பேணு மடவார் இஞ்ஞான்றும் உளராதல் கண்கூடாகலின் இவை உலகியலாதல் இல்லெனல் சாலாது.

"குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றிளை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி
நாணமும் மடனும் நல்லோ ரேத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்தீங் கென்றுயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே புனைபூங் கோதாய்
நாணின் பாவாய் நீணில விளக்கே
கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி"

என்று கோவலன் கூறுவன கண்ணகியின் உண்மைப் பெண்மை நலங்களே யன்றோ? இங்ஙனம் காந்தரு

வத்தினும் சிறந்த நலங்களோடு தமிழரின் களவு முறை நிகழ்ந்தமையாற்றான் இதனைத் தமிழுக்கே உரியதெனச் சான்றோர் பலரும் கூறுவாராயின ரென்க.

பரிபாடலில் குன்றம்பூதனார் பாடிய ஒன்பதாஞ் செய்யுளில்

> "நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
> வாய்மொழிப் புலவீர் கேண்மின்"

என நான்மறைப் புலவரை விளித்துக் களவு, கற்பு என்பவற்றின் இயல்பினையும், அவற்றுள் மெய்யுற்று அறியாதார் இருவர் அன்பொத்துப் பான்மை வகையால் தாமே மெய்யுற்றுக் கூடும் காதற்கூட்டமாகிய களவே சிறந்த தென்பதனையுங் கூறி வந்து, இதனை வேண்டும் பொருளிலக்கணத்தையுடைய தமிழை ஆயாதார்க்கு இதன் சிறப்பு விளங்கா தென்பார்,

> "தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழ் ஆய்வந்திலார்
> கொள்ளாரிக் குன்று பயன்"

என்று கூறி, இது தமிழுக்கே உரியதாமாறும், அதனால் தமிழ் சிறந்ததாமாறும் வலியுறுத்தி உரைத்திட்டமை காண்டும்.

மற்றும், பதுமையோடுங் களவிற் கூட்டம் நிகழ்த்த வெண்ணிய சீவகன்,

> "தேவர் பண்ணிய தீந்தொடை யின்சுவை
> மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொரு ளாதலின்"

என அதனைத் தென் றமிழின் மெய்ப்பொருளாமெனக் கொண்டான் என்றும், சுரமஞ்சரியும் சீவகனும் களவிற் கூட்டம் நிகழ்த்தினமையை, "இன்றமிழியற்கை

யின்பம்நிலைபெற நெறியிற்றுய்த்தார்" என்றும் திருத் தக்கதேவர் கூறியுள்ளமையும் இது தமிழியலா மென் பதனை வலியுறுத்தாநிற்கும். நச்சினார்க்கினியர் இவற் றைச் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளப் படுதலின் 'உலகியல் வழக்கான காந்தருவம்' என்பர்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் ஐந்திணைப்பாற் படும் அன்பின் விளைவாகிய அகப்பொருளின் சிறப்பு இனிது புலனாகா நிற்கும். ஆயின் உலகத்தில் இருவரிருவராய் இன்பந் துய்க்கும் எல்லா மக்களும்,

> "பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
> டுருவு நிறுத்த காமவாயில்
> நிறையே யருளே உணர்வொடு திருவென
> முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே"

எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஒப்புமை பலவுமுடைய ராதலில்லை. அடியோரும் வினைசெய்வாரும் முதலாயி னார் தமக்குரியரன்றிப் பிறர் ஏவிய வழி ஒழுகுவோ ராதலின் அவரது அன்பின் நிலையும், இன்பமும் குறை பாடுள்ளனவேயாகும். ஆகலின் அவருடைய இன்ப ஒழுக்கங்கள் தலைமைப்பாடுடைய நன்மக்களின் அன் பொழுக்கங்களோடு ஒரு தன்மையவாகா என்பது பற்றிப் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அவற்றிற்குக் கைக்கிளை, பெருந்திணையெனப் பெயர் கொடுத்து அகப்புறமென ஒருசார் ஒதுக்கிவைப்பாராயினர். ஏனை நன்மக்கள்பால் உலகியலால் நிகழும் ஒருசார் கைக்கிளை பெருந்திணையும் உள. அவையும் அகப் புறமே யாகுமென்க.

இனி, இத்தகைய புலனெறிவழக்குப்பற்றிய செய்யுட்களே புறப்பொருட் செய்யுளினும் மிகுதி

யாகச் சங்கத்துச் சான்றோரால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. புறப்பொருள் முயற்சியில் உழந்து வாட்டமுறும் மக்கள் உள்ளத்தில் இன்புநீர் பாய்ச்சிக் கிளர்ச்சியை விளைப்பதற்கு இஃது ஏற்ற கருவியாதல் கருதிப் போலும் இதனை மிகுத்துப் பாடுவாராயினர்! மற்றும் காட்சிப் பொருளும் கருத்துப் பொருளுமாகிய இரு வகைப் பொருளையும் இனிதமைத்துக் கற்பார் நெஞ்சம் காமுறச் செய்யுள் புனைதற்கு இஃது ஏற்ற பெற்றியதாதலும் கருதற்பாற்று.

ஐந்திணையின் பாகுபாடாகிய முதல் கரு உரிப் பொருள்களில் முதற்பொருளாகிய நிலம் பொழுதுகளும் அவற்றைச் சார்ந்து தோன்றும் கருப்பொருளாகிய விலங்கு, புள், மரம், பூ முதலாயினவும், ஆண்டு வாழும் மக்களும் அவர்கள் செய்தொழில் முதலாயினவும் காட்சிப்பொருளாம். உரிப்பொருளாகிய புணர்தல், பிரிதல் முதலியனபற்றி அகத்தே தோன்றும் உணர்ச்சி வகைகள் கருத்துப்பொருளாம்.

"ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்று
கற்பும் ஏரும் எழிலும் என்று
சாயலும் நாணும் மடனும் என்று
நோயும் வேட்கையும் நுகர்வும் என்றாங்
காவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லாம்
நாட்டிய மரபின் நெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப"

என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்துக் கிளந்தோதிய ஒப்பு முதலியனவும், 'எல்லாம்' என்பதனால் உரையகத்தே நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டிய ஒளி, அளி, காய்தல், அன்பு, அழுக்காறு, பொறை, நிறை

அறிவு முதலாயினவும் கருத்துப் பொருளாமாறு ஓர்க.

இறையனாரகப்பொருள் உரையாசிரியரும், "உலகத்துப் பொருள்தான் இரண்டு வகையான் உணர்த்தப்படும். உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென" என்று கூறி அவற்றுள் உண்மை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவற்றுக்குக் காமம் முதலியவற்றையும், 'ஒப்பும் உருவும்' என்னும் சூத்திரத்துக் கூறப்பட்டவற்றையுமே எடுத்துக் காட்டினார். இவையெல்லாம் பிழம்புணர்த்தப் படாதவாயினும் நல்லிசைப் புலவர் தாம் சொல்லுந் திறங்களால் இவற்றை நம் நெஞ்சிலே நிறுத்துகின்றனர். பொறிகளாற் காண்டற்குரியவாகிய இயற்கைப் பொருள்கள் பலவற்றின் திறங்களையும் நுணித்தறிந்து கூறுவதிலும், கருத்துப் பொருளாய அன்பு முதலிய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதிலும், சங்கப் புலவர்களின் வித்தகக் கவித்திறம் எத்துணையும் பாராட்டற்குரியதாம்.

பல்வேறு காலத்திருந்த புலவர்கள் பலரால் பாடப்பட்டனவும் கடைச்சங்கத் திறுதிநாளிற் சான்றோர் சிலரால் ஒவ்வொரு முறைபற்றித் தொகுக்கப் பட்டனவும் ஆகிய எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாயது கலித்தொகை. இஃது அகப்பொருளாய புலனெறி வழக்கையே பொருளாக உடையது; முழுதும் கலிப்பாவால் அமைந்தது. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்

னும் இம்முறையே தொகுத்து நிறுத்தப்பெற்றது. இதில் உள்ள பாலை முதலிய ஐந்து பகுதிகளும் முறையே பெருங்கடுங்கோன், கபிலர், மருதனிள நாகனார், நல்லுத்தரன், நல்லந்துவனார் என்போரால் பாடப்பெற்றன என்பது ஓர் வெண்பாவால் அறியலா வது. இவ்வைந்து பகுதிகளிலும் பாண்டியர் குடியும், பாண்டியர்க்குரிய பதி, யாறு, மலைகளாகிய கூடல், வையை, பொதியில் என்பனவும், பிறவும் பாராட் டப்பட்டிருத்தலின் இவற்றை இயற்றிய ஆசிரியர் வரலாறு ஆராய்ந்து அறுதியிடப்பெறல் வேண்டும். இனி, கலித்தொகையென்னும் இவ்விலக்கியத்தின் சிறப்பு அளவிடற்கரிய தொன்றாகும். புலனெறி வழக் கினைப் பாடுதற்குச் சிறப்புரிமையுடைய செய்யுள் கலியே யென்பது

> "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
> பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
> கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்
> உரிய தாகு மென்மனார் புலவர்"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறியப் படும். செய்யுளியலிற் கூறிய முறையன்றிக் கலியை முற்கூறியது பரிபாட்டினும் அது சிறந்தது என்பத னைப் புலப்படுத்தும். கலியுள்ளும் சிறப்புடைய ஒத் தாழிசைக் கலியே பலவாகவும் ஏனைய சிலவாகவும் இத்தொகையில் அமைந்துள்ளன. இன்பம் பற்றிய எக்களிப்பு அல்லது மனவெழுச்சிக்குக் கலியின் துள்ளலோசை பொருத்தமுடைத்தாகலின் ஆசிரியர் புலனெறி வழக்கிற்கு இதனையே சிறந்ததெனக் கொண்டாராதல் வேண்டும். மற்றும் தரவுதாழிசை

முதலிய கலியுறுப்புக்கள் புலனெறி வழக்கிற் கூற்று நிகழ்த்துதற் குரியார் ஒருவர் மற்றொருவர்க்கு ஒன்று கட்டுரைக்குமிடத்து அக்கருத்தினைத் தொகச் சொல்லியும் தூவாத நீக்கி வகுத்துரைத்து வலியுறுத்தியும், முடிவின்கண் பயனால் நகச்சொல்லியும் நன்றிபயத்தற் கேற்ற வெவ்வேறு ஓசையும் அமைப்பும் உடையவாகத் திகழ்தலும் இதனது சிறப்புரிமைக்கு ஏதுவாதல் வேண்டும்.

இனி, இக்கலிச் செய்யுளெல்லாம் சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசைபோலத் தழைந்து இன்பம் பயக்கும் ஓசை நல முடையனவாக, அவற்றில் அமைந்துள்ள பொருள்வளமும், கருத்து மாண்பும் அளவிடற் கரிய சிறப்பினவாய்த் திகழ்கின்றன. இத்தொகையின்கண் ஐந்திணையின் கருப்பொருள்களின் இயல்களும், ஆண்டு வாழும் மக்களின் பெற்றிமைகளும் கிழியில் எழுதிக்காட்டினு லொப்ப அழகுறத் தெளிந்து தோன்றுகின்றன. இதிலுள்ள உவமங்களின் மாட்சி யொன்றே இதனை இணையற்ற சிறப்பினதாக்கும் தகுதிப்பாடுடையது. ஆயின், இன்பம் நுதலி எழுந்த இதன்கண் பாலையின் கொடுமை பலபடியாகக் கூறப்படுதல் துன்ப நினைவை யெழுப்பி இன்ப வெழுச்சிக்கு ஊறு செய்வதாகுமாலோ எனின், ஆகாது. என்னை? தலைவனது மீட்சியின்கண் அவ்வின்பம் முன்னையிலும் சிறந்து தோன்றுமாகலின் என்க. அல்லதூஉம் தலைமகன் தன் கடப்பாடுகளை ஆற்றுதற்கண் எத்தகைய துன்பங்களையும் பொறுக்கு மியல்பினன் என்பதனை நாட்டுதற்கும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் தலையன்பு பற்றிய

அகவுணர்ச்சிகளைக் காட்டுதற்கும், தலைவன் பிரிந்து செல்லும் பாலையின் கொடுமை கூறல் பெரிதும் பயப் பாடுடையதாதலுங் காண்க. தலைவியைப் பிரிந்து வேற்றுநாட் டகலும் தலைவனொருவன் யாண்டும் வெம்மை மிக்க ஆரதரத்தும் நடந்து சேறல் உலகிய லில் ஒருதலையன்றாயினும், முற்குறித்த பயன் கருதியே தொல்லாசிரியர் நாடக வழக்குப்பற்றி இதனை அமைத்தாராகல் வேண்டும். அங்ஙனம் இறப்ப இன் னாதவற்றை உரைக்கவேண்டிய இடத்தும் நல்லிசைப் புலவர்கள் தம் சொல்லுந்திறத்தால் அவற்றிற் கினிமையூட்டிக் கற்பவர் காமுறுமாறு செய்துவிடு கின்றனர்.

இனி, தூயதொரு காதலின்பம் துய்க்கும் இருவருள் தலைவனானவன் பரத்தையிற் பிரிந்தொழுகும் ஒழுக்க மும் இழிவு தரும் நீரதாகவே தோன்றுகிறது. இஃதுலகியல் போலப் புலனாயினும் நாடக வழக்குப் பற்றியே புலமை மிக்கார் இதனைப் புகுத்துரைத்தா ராதல் வேண்டும்.

இனி, தூயதொரு காதலின்பம் துய்க்கும் இரு வருள் தலைவனானவன் பரத்தையிற் பிரிந்தொழுகும் ஒழுக்கம் மதிக்கண் மறுப்போல்வ தொன்றாய்த் தோன்றுகிறது இவ்வொழுக்கமானது புலனெறி வழக் கிற் காணப்படுவது பேருரையாசிரியர்களின் உள்ளத் தைத் திகைக்கச் செய்துளதென்பது அன்னோர் பன் னெறிப்பட இதற்கு அமைதி கூறுந் திறத்தான் அறி யப்படும்.

"காதற் பரத்தை எல்லார்க்கு முரித்தே"

என்னும் இறையனாரகப்பொருட் சூத்திர வுரையில் ஆசிரியர் நக்கீரனார் பரத்தையிற் பிரிவு நிகழ்தற்கு ஏதுவாகக் கூறப்படும் பல கருத்துக்களை ஆராய்ந்து கழித்துப், புனைந்துரை வகையால் ஓர் கருத்தினை நிறுவி, இறுதியில், "பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகன் என்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும், நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்தும் பெரியதோரின்பமாய் அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப் படுப்பன அவையெனக் கொள்க" என்று முடிக் கின்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரின் உரையில் பேரா சிரியர் "பரத்தையிற் பிரிவென்பது தலைமகளை வரைந்தெய்திய பின்னர் வைகலும் பாலே நுகர்வா னொருவன் இடையே புளிங்காடியும் நுகர்ந்து அதன் இனிமையை நுகர்ந்தாற்போல, அவள் நுகர்ச்சி யின் இனிமை யறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிற்றல் அல்லதூஉம் பண்ணும் பாடலும் முதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காத லித்தால் தான் எல்லார்க்கும் தலைவனாதலின் அவர்க் கும் இன்பஞ் செய்யப் பிரியா நிற்றல் என்றுமாம். அல்லதூஉம் தலைமகளை ஊடலறிதற்குப் பிரிதல் என்றுமாம்" என்று கூறுநிற்பர். இவையெல்லாம் பரத்தையிற் பிரிவென்பது நாடக வழக்குப்பற்றி அமைக்கப்பட்டதென்னும் கருத்தினை, உட்கொண்டு, அங்ஙனம் அமைக்கப்படுதற்கு ஏதுக்களை ஆராய்ந்த வாறேயாம். வரைவின் மகளிரொடு மருவியொழு

கும் பூரிய வொழுக்கம் செல்வர் சிலரிடை உலகியலாற் காணப்படினும், சீரியராகும் தலைமக்கள் அதனை உடையராதல் ஒருதலை யன்றே; ஆதலான், சில பயன் கருதிப் புலவராயினோர் இதனைப் புனைந்துரைத்தன ரென்றே கோடல் வேண்டும். அப் பயன்களுள், தலைவன் எத்துணைக் கொடுமை செய்யினும் தலைவி தன் கற்பினின்றும் சிறிதும் கலங்குதல் இலளாவள் என்பதனை வெளிப்படுப்பதே தலையாயதாகும். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கூடலிறையிந்த தீந்தமிழ்க் கடலிற் படிந்து கொழித்தெடுத்த அரும்பெறன் மணிகளுள் ஒன்றாய,

> " வேயாது செப்பி னடைத்துத் தமிவைகும் வீயினன்ன
> தீயாடி சிற்றம் பலமனை யாள் தில்லை யூரனுக்கின்
> றேயாப் பழியென நாணியென் கண்ணிங்ங னேமறைத்தாள்
> யாயா மியல்பிவள் கற்புநற் பால வியல்புகளே "

என்னும் கோவைச் செய்யுளில், தலைவனது பரத்தைமை யொழுக்கத்தால், வேயாது செப்பினடைத்த பூப்போலத் தலைவியின் மெய் வாடியும் தலைவனுக்கு ஒவ்வாப் பழி வருமென்று அஞ்சி, அவள், அவனது கொடுமையைத் தன் ஆருயிர்த் தோழிக்கும் மறைத்தலாகிய கற்பின் பொற்பு இனிது விளக்கப்படுதல் காண்க.

இனி, மிடாச் சோற்றிக்கு ஓர் அவிழ்பதமாம் என்னும் முறையால் கலித்தொகைப் பொற்பேழையகத்து ஒளிவிடும் கதிர்மணிக் குவையுள் ஒரு சில காட்டி இவ்வுரை முடிக்கப் பெறும்.

பாலைக் கலியுள்ளே, சுரத்தின் வெம்மையைக் குறித்தற்கு,

"உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற் றருந்துயரம்
கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய காடு"

என்றும்,

"இன்னிழலின்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலை"

என்றும், கூறுவன நெஞ்சினை உருக்குந் திறத்தன. இவற்றின்கண் அவலமேயன்றி, அருளும் தோன்றுகின்றன. பின்னதன்கண், காட்டகத்து வாழும் விலங்கும் இத்தகைய பேரன்பின தாகலின் அதனையறிந்து தலைவியைத் தலையளி செய்தற்குத் தலைவன் வாராதிரான் என்னும் கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

"வீறுசால் ஞாலத்து" என்னுஞ் செய்யுளில், இளவேனிற் காலத்து யாறு தன்னுலே வளம்பெற்ற நாட்டின் பொற்பினைக் கண்விழித்துக் கண்டாற்போல் அதன் மருங்குள்ள கயங்கள் விளங்குகின்றன என்றும், பளிக்குக் கண்ணுடியினுள்ளே பவழம் பதித்தாற்போலக் காம்பினின்று கழன்று உதிர்ந்த முருக்கின் சேயிதழ்கள் குளத்து நீரிடைக் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறிய உவமங்கள் மருட்கையும் மகிழ்ச்சியும் விளைப்பன.

குறிஞ்சிக் கலியிலே 'கானவன் யானைமீது வீசிய கவண்கல் வேங்கையின் பூவைச் சிதறி, ஆசினி மென்பழத்தை யுதிர்த்து, தேனின் இறலைத் துளைப்படுத்து, மாவின் குலையை உழக்கி, வாழையின் மடலைக் கிழித்து, பலவின் பழத்துட் சென்று

தங்கும், எனக் குறிஞ்சியின் கருப்பொருள் பலவற்றைச் சிறப்புற எடுத்தடுக்கி, அவற்றின்கண் அகப்பொருள் ஒழுக்க நிகழ்ச்சிகளை உள்ளுறுத்தமைத்திருக்கும் திறப்பாடு பாராட்டற் குரியது.

மருதக்கலியில்,

"காதல்கொள் வதுவைநாட் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மானோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக
ஓதுடை யந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான்போல்"

அன்னம் தன் அணிநடைப் பெடையோடு தாமரைத் தனிமலரைப் புறஞ்சூழ்ந்து திரிதரும் என்றமைப்பது இனிமை பயப்பதொன்றும்.

முல்லைக் கலியிலே, வெள்ளை, காரி, குரால், சேய், சுரி நெற்றிக் காரி, செம்மறு வெள்ளை, வுந்திமிற் குரால், பல்பொறிப் புகர் என்றிங்ஙனம் நிறம்பற்றி ஏறுகளுக்குப் பெயர் கூறி, அவற்றுக்குப் பலராமன், கண்ணன், முக்கண்ணன், முருகன் என்னும் கடவுளர்களையும், அவர்கள் தரித்துள்ள தார், வளை, மறு, உடை முதலியவற்றையும் பொருந்தவைத்து உவமங் கூறியிருப்பது பாராட்டுந் திறத்தது.

"கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்"

என்பதன் கருத்து அறிந்து சுவைத்து இன்புறற்பாலது.

நெய்தற்கலியுள், தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றாமை மிக்குக் கடல், முகில், ஞாயிறு முதலியவற்றை நோக்

இத் தலைவி கூறும் கழிபடர்க் கிளவியெல்லாம் இருப்பு நெஞ்சையும் நெகிழ்க்குந் திறத்தன. ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை என்னும் பண்புகளை ஒரு செய்யுளில் எடுத்து நிறுத்தி, "ஆற்றுதல் என்ப தொன் றலர்ந்த வர்க் குதவுதல்" என்றிங்ஙனம் அவற்றின் கருத்தினை வரையறுத் துணர்த்தி யிருப்பது ஆசிரியரது மாண் புலமைக்குச் சான்றாகும்.

"தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச"

என்று ஆசிரியர் உவமமாகத் தேர்ந்து கூறியதோர் நற்பண்பு நன்மக்கள் உள்ளத்தே என்றும் நின்று நிலவுதற்குரியது.

மற்றும் இக் கலித்தொகையிற் கூறப்பட்டிருக்கும் தலைமக்களின் பண்புகளும், அறநெறிகளும் உலகியல் களும் முதலாயினவெல்லாம் பேருறுதி பயப்பன வாகும். முதல் கரு உரிப்பொருள்களின் இயல்புகளைத் தெளிவுறுக்கு மிடங்களில் வேத்தியல், முதலாய ஏத் தரும் அறநெறிகள் எத்தனையோ, பல உவமங்களில் வைத்து அறிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளன. மக்களின் மன நிலை, ஒழுக்கம் முதலிய பண்புகளுக்கு, மரம், பூ முதலிய பருப் பொருள்களையும், பருப்பொருள்களுக்கு அப் பண்புகளையும் உவமையாக அமைத்திருக்கும் அழகு இதனிற்போல இத்துணை மிகுதியாக வேறெங் கும் காண்ட லரிது. இதனைக் கற்பதில் தம் நெஞ்சி னைத் திறை கொடுத்தோரே தமிழின் சுவையை இனிது நுகர்ந்து இன்புறுவோராவர்.

கலித்தொகைக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரை விழுமியதொன்று. அவரியற்றிய உரை பலவற்றினும் இது சிறந்தது என்னலாம். நுண்மாண் கருத்துக்களை ஆண்டாண்டு ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தியும், உள்ளுறையுவமங்களைத் தெள்ளிதின் விளக்கியும், செய்யுள்தோறும் மெய்ப்பாடும் பயனும், தெரிவித்தும் இவ்வுரை இயன்றுள்ளது. சில தொடர்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியும் பொருளை விடுத்து, விழுமிய பொருள் புகுத்துரைப்பது இவ்வுரையாசிரியர் இயல்பென்பது பலரும் அறிந்ததொன்று. கலியின் கடவுள் வாழ்த்திலுள்ள

> "கூருமற் குறித்ததன்மேற் செல்லும் கடுங்கூளி
> மாருப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி"

என்பதில் 'கூருமற் குறித்ததன்மேற் செல்லும்' என்பது கூளிக்கு அடைமொழியாய் நின்று, 'கூற வேண்டாமலே கருதிய வினையிற் செல்லும்' என்னும் பொருள் பயப்பது கண்கூடு. தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர், 'இறைவர்தம், மேலை நெற்றி விழிக்க வந்து பணிந்து நின்றனன் வீரனே" என்பதற்கு உரை கூறுமிடத்து, "கூருமற்......கேளினி" என்னும் இப் பகுதியை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது அவர் கருத்தும் அன்னதாதலைப் புலப்படுத்தும். ஆயின், நச்சினார்க்கினியரோ, அதனை இறைவனுக்கு அடையாக்கி "மாற்றம் மனம் கழிய நின்றவன்" என்ற கருத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

"THE INDIAN EXPRESS" (25—6—1950)

There has recently been a dearth of plays based on the classical model. With the advent of cinema-stories wherein some two or three events, comic or tragic, are pieced together with an overdose of music and much purposeless dancing, the dramas have been cast in the shade. It is therefore very gratifying to see well-written dramas like the one under review.

This drama, in five acts, with a historic background, gives us a clear glimpce of the Chola administration, social, political and religious during the time of Rajendra of the Vijayalaya line...

The drama, on the whole, has been very well planned and the characters stand well delineated. Couplets from Tirukkural and verses from Tiruvisaippa have been quoted aptly in the course of the play and the author must be congratulated on the uniformly chaste style. Wit and other popular devices are used in the course of the play and they make the book readable and interesting. The book...is well printed on fine paper.

'திருச்சி-வானொலி நிலையம்'—(30-3-50) *தமிழ் புத்திலக்கிய போக்கு*

இலங்கை முதல் இமயம் வரை வெற்றிகண்ட வீரனது வரலாற்றை நாடக மூலமாக உருவாக்க ஆசிரியர் எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்திருக்கிறார்.

'செந்தமிழ்ச் செல்வி'—(February 1950).

இந்நூல் எழில்மிகு சோழப் பேரரசன் 'இராசேந்திரன்' மெய்வரலாறு தழுவியதாகும்.

உ. பழநி, B.O.L. (Hons.)—*தலைவர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி*

வீரச் சுவையை அடிப்படையாகக்கொண்ட இந்நூல் காதற் சுவையையும், நகைச் சுவையையும் இடையிடையே கொண்டு கற்போர்க்குக் கழிபேருவகை யூட்டுகின்றது.

திருவிளையாடற்புராணம், சிலப்பதிகாரம் அகநானூறு, மணிமேகலை முதலியவற்றின் உரையாளர் ஆகிய

காலஞ்சென்ற நாவலர், பண்டித

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் இயற்றிய

ஆராய்ச்சி நூல்கள்

		ரூ.	அ.
1.	கபிலர் (*பிற்சேர்க்கையுடன்*)	2	12
2.	"கபிலர்" ஆராய்ச்சி	0	8
3.	வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	0	6
4.	சோழர் சரித்திரம்—முதற்பாகம்	1	12
5.	கள்ளர் சரித்திரம்	1	14
6.	கட்டுரைத் திரட்டு—பகுதி I	1	14
7.	கட்டுரைத் திரட்டு—பகுதி II	1	12
8.	நக்கீரர் (புதுக்கிய பதிப்பு)	} *விரைவில் வெளி*	
9.	அகத்தியர்	} *வருதற்குரியன*	

'நாட்டார் தமிழ்ப்பேரவை' வெளியீடு

1.	இராசேந்திரன் (*சரித்திர நாடகம்*) (*ஆசிரியர் மு. கோவிந்தராய நாட்டார்*)	3	12

இவை கிடைக்குமிடம் :—

வே. நடராஜன்

நாட்டார் பதிப்பகம்

புதுபபிட்ட கார்டன் தெரு,

ராயப்பேட்டை சென்னை-14

"பாண்பெரியார் மூவர்"

ஆசிரியை : *வித்துவான் சிவ-பார்வதி யம்மையார்*

கிடைக்குமிடம் : வித்துவான் T. S. சேதிராயர் அவர்கள்.

அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு, தஞ்சை.